

انجيلِ عيسىٰ مسيحِ دَ مُطابِقِ يوحنا

كلامِ انسانِ جورِ شد

۱ دَ اَزَلِ كِلامِ بُوَد و كِلامِ پيشِ خُدا بُوَد و كِلامِ خودِ خُدا بُوَد.
۲ او از اَزَلِ قَدِ خُدا بُوَد. ۳ تمامِ چيزِ دَ وسيلهٔ ازو خَلقِ شُد و بَدونِ
ازو هيچ چيزِ ام خَلقِ نَشُد. هر چيزي كه دَ وجودِ اَمَدِ ۴ دَزو زِندگي
دَشْت و زِندگي نُوَرِ اِنسان بُوَد. ۵ نُوَرِ دَ تريكِ روشنيِ ميديه و
تريكِ دَ بِلِه ازو زور نَشُد.

۶ يگِ اَدَمِ ظاهِرِ شُد كه از طرفِ خُدا ربي شُد و نامِ شي يحيى بُوَد.
۷ او بَلدِه شاهدي دَدو اَمَدِ تا دَ بارِه نُوَرِ شاهدي بديه و تا پگِ مَرْدَمِ
دَ وسيلهٔ ازو ايمان بيره. ۸ او خودِ شي اَمو نُوَرِ نَبُوَد، بلكِه اَمَدِ تا دَ
بارِه / مَرُو نُوَرِ شاهدي بديه.

۹ نُوَرِ حَقِيقِي كه بَلدِه هر اِنسان نُوَرِ موبخشه دَ دُنيا ميمد. ۱۰ دَ
حَقِيقَتِ او دَ دُنيا بُوَد و دُنيا دَ وسيلهٔ ازو خَلقِ شُد، ولِه مَرْدَمِ دُنيا
او ره نَشِنخت. ۱۱ او دَ بَيْنِ قَوْمِ خودِ خُو اَمَدِ و قَوْمِ خودِ شي او ره
قَبولِ نَكَد. ۱۲ مگم تمامِ كسايِ كه او ره قَبولِ كَد، يعني دَ نامِ ازو
ايمان اُورَد، او دَزوا حَقِ ازي ره دَد كه بچكيجايِ خُدا شنه، ۱۳
بچكيجايِ كه نه از خُون، نه از خاهشايِ نَفَسِ اِنسان و نه ام از
خاهشِ جِسْماني يگِ مَرْدِ دَ وجودِ اَمَدِ، بلكِه از اِرادهٔ خُدا.

۱۴ كلامِ اِنسانِ جورِ شد و دَ بَيْنِ ازمو زِندگي كَد. مو بزرگي - و -
جلالِ ازو ره ديدِي، بزرگي ره كه تنها لايقِ باچه يگانه از طرفِ آتِه

آسمانی بُود و پُر از فیض و راستی.

۱۵ یحییٰ دَ باره ازو شاهدی دَد و جار زده گُفت: ”ای اُمو کسی آسته که ما دَز شمو گُفتدُم: ’اُو که بعد از مه مییه، مقام شی از مه کده باله آسته، چُون اُو پیش از مه وجود دَشته.“ ۱۶ از بَرکتِ بے اندازه ازو فیض سر فیض نصیبِ پگ مو شُدِه. ۱۷ چُون شریعت تَوَسُطِ مُوسَى دَز مو دَدِه شُد و فیض و راستی دَ وَسِیلَه عِیْسَى مَسِیح دَز مو رسید. ۱۸ خُدا ره هیچ کس هرگز ندیده؛ یگانه باچه که دَ آته نزدیک آسته، اُو خُدا ره دَز مو شَنَخْتَنَد.

۱۹ و شاهدی یحییٰ اینمی آسته: وختیکه رهبرای یهودیا پیشوایو و لاویا ره از شارِ اورشَلیم رَی کد تا ازو پُرسان کُنِه که ”تُو کی آستی؟“ ۲۰ اُو اِقرار کد و مُنکِر نَشُد، اَرَمے، اُو اِقرار کد که ”ما مَسِیح نِیَسْتُم.“ ۲۱ و اونا از شی پُرسان کد: ”پس تُو کی آستی؟ آیا تُو اِلِیاس پَیغمبر آستی؟“ اُو گُفت: ”نه، ما نِیَسْتُم.“ اونا بَسَم پُرسید: ”آیا تُو اُمو پَیغمبر آستی که مو چیم دَ راهِ شی آستی؟“ اُو جواب دَد: ”نه.“ ۲۲ دَ آخِر اونا دَزو گُفت: ”پس تُو کی آستی؟ مو بَلَدِه امز و کسای که مو ره رَی کده باید یگ جواب بیری. تُو دَ باره خود خُو چی مَوگی؟“

۲۳ اُو گُفت:

”ما آوازِ کسی آسْتُم که دَ بیابو جار زده مَوگه:

’راه ره بَلَدِه اَمَدونِ خُداوند اوار کُنید،“

اُمو رَقْمِیکه اِشعیا پَیغمبر گُفتد.

۲۴ اُمو نفرای که از طرفِ فَرِیسیا رَی شُدَد، ۲۵ ازو پُرسان کده گُفت:

”اگه تُو نه مسیح و نه الیاس پیغمبر و نه ام امُو پیغمبرِ دیگه آستی، پس چرا غُسلِ تعمید میدی؟“^{۲۶} یحییٰ دَ جوابِ ازوا گُفت: ”ما قد آو غُسلِ تعمید میدم، مگم دَ بین شُمویگ نفر ایسته یه که شُمو او ره نَمینَخشید. ^{۲۷} او امُو کس آسته که بعد از مه مییه و ما حتی لیاقت ازی ره ندرم که بند چیلی شی ره واز کنیم.“^{۲۸} ای چیزا دَ آغیلِ بیتِ عنیا که دَ او لبِ دریایِ اُردُن آسته، واقع شد، یعنی دَمزُو جای که یحییٰ مردم ره غُسلِ تعمید میدد.

یحیای تعمید دهنده عیسی ره معرفی مونه

^{۲۹} روزِ دیگه شی یحییٰ دید که عیسی طرفِ ازو مییه. اوخته یحییٰ گُفت: ”اونه، باره خُدا که گناهِ دُنیا ره باله مونه. ^{۳۰} ای امُو آدم آسته که ما دَ باره شی گُفتدم: ’بعد از مه یگ مرد مییه که از مه کده بزرگتر آسته، چرا که او پیش از مه وجود دشته.‘^{۳۱} ما خود مه او ره نَمیشنختم، مگم بخاطری که او دَ بنی اسرائیل معرفی شنه، ما آمدم تا قد آو غُسلِ تعمید بدم.“^{۳۲} یحییٰ دَ شاهدی خُو اِدامه دده گُفت: ”ما روحِ اُلقدس ره دیدم که دَ شکلِ یگ کوتر از آسمو نازل شده دَ بله ازو شِشت و آمونجی مند. ^{۳۳} ما تا او غیت او ره نمی شنختم، مگم خُدای که مره ربی کد تا مردم ره قد آو غُسلِ تعمید بدم، او دَز مه گُفت: ’دَ بله هر کسی که روحِ اُلقدس نازل شده شِشت، او امُو شخص آسته که قد روحِ اُلقدس غُسلِ تعمید میدیه.‘^{۳۴} ما دَ چیم خُو دیدیم و شاهدی دده موگیم که او باچه خُدا یه.“

یارای اوّلِ مولا عیسیٰ

^{۳۵} روزِ دیگه شی ام یحییٰ قد دُو پیرو خُو دَ امزو جای ایسته بُود. ^{۳۶} وختی دید که عیسیٰ ازونجی تیر موشه، او گُفت: ”اونه، باره

خُدا. ^{۳۷} وختیکه اُمُو دُو پِرو توره یحییٰ ره شِنید، اونا از پس عیسیٰ ربی شُد. ^{۳۸} عیسیٰ دَور خورده دید که اونا از پس شی مییه و ازوا پُرسان کده گُفت: ”شمو چیزخیل ره مَوپالید؟“ اونا دَزشی گُفت: ”رَبی - که «اُستاد» معنی میدیه - دَکجا میشینیی؟“ ^{۳۹} او دَزاو گُفت: ”ببید و بِنگرید.“ پس اونا اَمده دید که او دَکجا میسِشت و اونا اُمُو روز ره قد شی مند، چُون ساعتِ دَهم روز بُوَد. ^{۴۰} یکی امزو دُو نفر که توره یحییٰ ره شِنید و از پس عیسیٰ ربی شُد، نام شی اَندریاس، بَرارِ شِمعون پِترُس بُوَد. ^{۴۱} او اوّل بَرار خُو شِمعون ره پیدا کده دَزو گُفت: ”مو مسیح ره پیدا کدے“ که ترجمه شی «اِنْتِخاب شُدِه خُدا» آسته. ^{۴۲} او شِمعون ره پیش عیسیٰ اُورد و عیسیٰ سُون شی توخ کده گُفت: ”تُو شِمعون باچه یونا آستی. ازی بعد نام تُو کیفا بَشه.“ که معنای شی «قاده» آسته.

^{۴۳} روزِ دیگه شی عیسیٰ قَصَد کد که دَ منطقه جَلیلیه بوره. او فِلیپس ره پیدا کده دَزو گُفت: ”از پُشت مه بیه.“ ^{۴۴} فِلیپس از شارِ بیت صیدا، یعنی از شارِ اَندریاس و پِترُس بُوَد. ^{۴۵} اوخته فِلیپس رفته نَتائیل ره پیدا کد و دَزو گُفت: ”مو کسی ره پیدا کدے که مَوسیٰ دَ تورات و پیغمبرا دَ دیگه کِتابا دَ باره شی نوشته کده؛ او عیسیٰ باچه یوسف از شارِ ناصره یه.“ ^{۴۶} نَتائیل دَزو گُفت: ”آیا از ناصره ام چیزی خُوب بَر موشه؟“ فِلیپس گُفت: ”بیه و توخ کُو.“ ^{۴۷} وختی عیسیٰ دید که نَتائیل سُون شی مییه، دَ باره ازو گُفت: ”اینه، یگ اسرائیلی حقیقی که دروغ و فَریب دَز شی نییه.“ ^{۴۸} نَتائیل دَز شی گُفت: ”از کجا مَره مینخشی؟“ عیسیٰ دَ جواب ازو گُفت: ”پیش ازی که فِلیپس تُو ره کُوی کنه، وختیکه دَ تئی درختِ اَنجیر بُوَدی، ما تُو ره دیدم.“ ^{۴۹} اوخته نَتائیل دَ جواب شی گُفت: ”اُستاد، تُو باچه خُدا آستی. تُو واقعاً

پادشاهِ بنی اسرائیل آستی. ^{۵۰} عیسی دَزُو گُفت: ”فقط امی که دَز
 تُو گُفتم تُو ره دَ زیرِ درختِ انجیرِ دیدم، ایمان اُوردی؟ ازی بعد
 ازی کده کارای بزرگتر ره ام مینگری.“ ^{۵۱} و اُو بِسَم دَ نَتائیل
 گُفت: ”ما دَز شُمُو راست مُوگم: شُمُو آسمونا ره مینگرید که واز
 شُدِه ملایکه های خُدا از بلِه سرِ «باچهِ انسان» باله موره و تاه
 مییه.“

مُعْجِزَه دَ شَارِ قَانَا

۲ ^۱ دَ رُوزِ سِوَم، دَ شَارِ قَانَایِ جَلِیلِیه یِگ تُو ی بُود و آبه عیسی ام
 دَ اُونجی بُود. ^۲ عیسی و یارای شی ام دَمزُو تُو ی دَعَوَت شُدِه بُود.
^۳ و ختی که شرابِ انگورِ تامو شُد، آبه عیسی دَزُو گُفت: ”شرابِ ازوا
 تامو شُدِه.“ ^۴ عیسی دَزُو گُفت: ”آی خاتو، دَز مه و از تُو چی
 غَرَض؟ تا آلی ره وخت مه نرسیده.“ ^۵ آبه شی دَ خِدْمَتگارا گُفت:
 ”هر چیزی که شُمُو ره مُوگه، اُمُو رَقْم بکُنید.“

^۶ دَ اُونجی شَش کُوزِه سَنگی بَلدِه طَهَارَتِ مُطَابِقِ رَوَاجِ یَهُودِیا ایشته
 بُود، هر کدَم شی پَنج یا شَش سَطَلِ آو مِیگِرِفَت. ^۷ عیسی دَ
 خِدْمَتگارا گُفت: ”کُوزِه ها ره از آو پُر کُنید.“ و اونا کُوزِه ها ره تا
 دان از آو پُر کد. ^۸ اُو دَزُوا گُفت: ”آلی یِگ کَمک وَری کَشیدِه دَ
 پِیشِ کِئِه مَجْلِیسِ بُرِید.“ و اونا بُرد. ^۹ و ختی کِئِه مَجْلِیسِ آوی ره که
 شرابِ انگورِ جور شُدُ مَزِه کد، نَفامِید که از کُجا اُورده شُدِه، مگم
 خِدْمَتگارا ی که آو ره از چاه کَشیدُ، خِبر دَشت. اوخته کِئِه مَجْلِیسِ
 دَامادِ ره کُوی کد. ^{۱۰} و دَزُو گُفت: ”پِگِ مَرْدُمِ هِمِیشِه شَرابِ خُوبِ
 ره دَ اَوَّلِ مِیره و غِیْتِیکِه مِهمونا نِشه شُد، پَس ازُو شَرابِ اَرزُو یی ره
 مِیره؛ مگم تُو شَرابِ خُوبِ ره تا آلی ره نِگاه کَدُدی.“ ^{۱۱} امی

مُعْجَزَهٗ اَوَّلَ رَهٗ عِيسَى دَ شَارِ قَانَايِ جَلِيلِيَهٗ اَنْجَامِ دَدَ وِ جَلالِ۔ و۔
بُزُرْگِي خُو رَهٗ ظَاهِرِ کَدِ وِ يَارَايِ شِي دَزُو اِيْمَانِ اَوْرُدِ.

۱۲ بعد از او و قد آبه، برارو و يارای خُو دَ شَارِ کَفْرِنَا حُومِ رَفْتِ وِ دَ
اَوْنَجِي چنډ روز مَنَدِ.

عِيسَى دَ خَانِهٖ خُدا

۱۳ عِيدِ پِصَحِ از يَهُودِيَا نَزْدِيکِ شُدُ وِ عِيسَى دَ شَارِ اَوْرُشَلِيمِ رَفْتِ.

۱۴ اَو دَ خَانِهٖ خُدا مَرْدَمِ رَهٗ دِيدِ کِهٖ گَاوِ، گوسپو و کَوْتَرِ سَوْدَا مُونِهٖ وِ

صِرَافَا دَ پِشْتِ مِيزَايِ خُو شِشْتِهٖ يَهٗ. ۱۵ پَسِ عِيسَى از رِيسپو يِگِ

قَمچِي جَوْرِ کَدِ وِ پِگِ اَزِوَا رَهٗ قَدِ گَاوِ وِ گوسپونِ شِي از خَانِهٖ خُدا

رُفْنَدِهٖ بَرِ کَدِ وِ پيسهٖ هَايِ صِرَافَا رَهٗ تِيْتِ کَدِهٖ مِيزَايِ شِي رَهٗ چِپِهٖ کَدِ

۱۶ وِ دَ کَسَايِ کِهٖ کَوْتَرِ سَوْدَا مُوکَدِ، گُفْتِ: ”اَمِيَا رَهٗ اَزِينَجِي گَمِ گُنِيدِ!

خَانِهٖ آتِهٖ مَرِهٖ جَايِ خَرِيدِ۔ و۔ فَرُوشِ جَوْرِ نَكُنِيدِ!“ ۱۷ اَوخْتِهٖ دَ يَادِ

يَارَايِ شِي اَمَدِ کِهٖ دَ کِتَابِ مَقْدَسِ نُوْشْتِهٖ شُدِهٖ: ”چُونِ غَيْرَتِي کِهٖ دَ

بَارِهٖ خَانِهٖ تُو دَرُمِ دَ وِجُوْدِ مِهٖ شُعْلَهٗ وَرِ اَسْتِهٖ.“

۱۸ دَمَرُو غَيْتِ يَهُودِيَا دَزُو گُفْتِ: ”چِي مُعْجَزَهٗ۔ و۔ نَشَانِي دَزِ مَوِ

نِشُو مِيدِي تَا ثَابِتِ شُنِهٖ کِهٖ تُو اِخْتِيَارِ اَزِي کَارَا رَهٗ دَرِي؟“ ۱۹ عِيسَى

دَ جَوَابِ اَزِوَا گُفْتِ: ”اِي خَانِهٖ خُدا رَهٗ خَرَابِ گُنِيدِ وِ مَا دَ مَنِهٖ سِهٖ

رُوزِ اِي رَهٗ دُوْبَارِهٖ اَبَادِ مُونِمِ.“ ۲۰ پَسِ يَهُودِيَا گُفْتِ: ”اَبَادِ کَدُونِ

اَمَزِي خَانِهٖ خُدا چَلِ وِ شَشِ سَالِ رَهٗ دَرَبَرِ گِرِفْتِ. اَکُو تُو اِي رَهٗ دَ

مَنِهٖ سِهٖ رُوزِ اَبَادِ مُونِي؟“ ۲۱ مِگَمِ مَقْصِدِ عِيسَى از خَانِهٖ خُدا جِسْمِ

خُودِ شِي بُوْدِ. ۲۲ وِ غَيْتِيکِهٖ عِيسَى بَعْدِ از مَرِگِ دُوْبَارِهٖ زِنْدِهٖ شُدِ، دَ

يَادِ يَارَايِ شِي اَمَدِ کِهٖ اُو اَمِي تَوْرِهٖ رَهٗ دَزِوَا گُفْتِدِ. پَسِ اَوْنَا دَ نُوْشْتِهٖ

هَايِ مَقْدَسِ وِ دَ تَوْرَايِ کِهٖ عِيسَى گُفْتِدِ، بَاوَرِ کَدِ.

۲۳ وختیکه اُو دَ عیدِ پِصَح دَ اورشلیم بُود، غَدر نفرای که مُعجزه های اَزو ره دید، دَ نام اَزو ایمان اُورد. ۲۴ لیکن عیسیٰ خود شی دَزوا اِعتبار نکد، چرا که تمامِ مردُم ره خُوب مینَخشید ۲۵ و لازم نَبود که کس دَ باره اِنسان یگو چیز دَزو بگیه، چُون اُو خود شی مُوفامید که دَ دِل اِنسان چی آسته.

عیسیٰ و نِیقودیموس

۳ ا یگ نفر دَ نام نِیقودیموس که از فِرَقه فریسی و یکی از

رهبرای یهودیا بُود، ۲ یگ شاو پیشِ عیسیٰ اَمدَه دَزو گُفت:

”اُستاد، مو میدنی که تُو بحیثِ معلِم -و- راهنما از طرفِ خُدا

اَمدے، چُون مُعجزه های که تُو مُوکنی هیچ کس نمیتنه، سیوای که

خُدا قد شی بَشه.“ ۳ عیسیٰ دَ جواب شی گُفت: ”دَز تُو راس مُوگم،

کسی که سر از نو تَوَلد نَشده بَشه پادشاهی خُدا ره دیده نمیتنه.“

۴ نِیقودیموس دَزو گُفت: ”چی رقم اِمکان دَره که یگ آدم پیر تَوَلد

شنه؟ آیا اُو میتنه پس دَ کوره آبه خُو بوره و دُوباره دَ دُنیا بییه؟“

۵ عیسیٰ دَ جواب شی گُفت: ”ما دَز تُو راس مُوگم، تا وختیکه یگ

نفر از آو و روح تَوَلد نَشنه اُو نمیتنه دَ پادشاهی خُدا داخلِ شنه.

۶ چیزی که از جِسم تَوَلد شُده، اُو جِسم آسته و چیزی که از روح

تَوَلد شُده، اُو روح آسته. ۷ تعجبِ نکو که دَز تُو گُفتم، شمو باید سر

از نو تَوَلد شنید. ۸ باد هر جای که بخایه پُف مونه و شمو آواز شی

ره میشنوید، مگم نمیدنید که از کُجا مییه و یا دَ کُجا موره. امی

رقم هر کسی که از روح اَلقُدس تَوَلد موشه، اُو ام نمیدنه که ای تَوَلد

نو چطور رُخ دَده.“ ۹ نِیقودیموس دَزو گُفت: ”ای چیزا چطور

اِمکان دَره؟“ ۱۰ عیسیٰ بسمِ دَزو گُفت: ”تُو یگ معلِم -و-

راهنمای بنی اسرائیل آستی و هنوز ام ای چیزا ره نموفامی؟ ۱۱ دَز

تُو راس مُوگم، مو از چیزِی توره مُوگی که ازو خبر درِی و دَ بارِه چیزِی شاهِدی میدی که مو دیدِی؛ مگم شُمو مردُم شاهِدی مو ره قبول نمونید. ^{۱۲} ما که دَ بارِه کارای دُنیاِی دَز شُمو توره مُوگم و شُمو باورِ نمونید، اگه دَ بارِه کارای آسمانی نقل کنم، شُمو چطور باورِ مَونید؟ ^{۱۳} هیچ کس دَ عالمِ باله نرفته بَغیر از کسی که از عالمِ باله تاه آمده، یعنی «باچهِ انسان» [که جای شی دَ عالمِ باله یه]. ^{۱۴} امو رقمیکه مَوسی مارِ برونزِی ره دَ بیابو دَ شَخِ چِیو باله کد، امو رقم «باچهِ انسان» ام باید باله شنه، ^{۱۵} تا هر کسی که دَزو ایمان بیره صاحبِ زندگی اَبدی شنه. ^{۱۶} چُون خُدا دُنیا ره ایقَس دوست دَشت که باچهِ یگانِه خُوره دَد تا هر کسی که دَزو ایمان بیره نابود نَشنه، بلکه صاحبِ زندگی اَبدی شنه. ^{۱۷} خُدا باچهِ خُوره دَ دُنیا رِی نکد تا از مردُم دُنیا بازخاست گنه، بلکه تا دُنیا دَ وسیله ازو نجات پیدا گنه. ^{۱۸} کسی که دَزو ایمان بیره، محکومِ نمُوشه؛ لیکن کسی که دَزو ایمان نیره، اُو امی آلی محکوم شده، چرا که دَ نام باچهِ یگانِه خُدا ایمان نَورده. ^{۱۹} محکومیتِ ازی خاطر آسته که نُور دَ ای دُنیا آمد، مگم مردُم دُنیا تریکی ره از نُور کده کلو خوش کد، چُون کارای ازوا بد بود. ^{۲۰} هرکسی که کارای شیطانی مونه، اُو از نُور بد شی مییه و نزدیکِ نُور هیچ نمییه، تا که اعمال و کِردارِ بد شی بَرَملا نَشنه. ^{۲۱} مگم آدمی که دَ راستی و نیکی عمل مونه، اُو سُونِ نُور مییه تا ظاهرِ شنه که اعمالِ ازو دَ مُطابقِ خاستِ خُدا یه. “

عیسی و یحیی

^{۲۲} بعد ازو عیسی قد یارای خُو دَ سرزمینِ یهودیه رفته چند دیر قد ازوا قتی دَ اُونجی مند و مردُم ره غُسلِ تعمید دَد.

^{۲۳} یحیی ام دَ عینون نزدیکِ منطقهِ سالیم مردُم ره غُسلِ تعمید

میدد، چراکه د اُونجی آو کلو بود و مردم اَمده عَسَلِ تعمید
میگرفت، ^{۲۴} چون یحیی تا او وخت بندی نشد.

^{۲۵} دَمزُو غیت بین یارای یحیی و یگ عالم یهودی د باره طهارت-
و- پاکی بحث شد. ^{۲۶} و اونا د پیش یحیی اَمده دزشی گفت:
”اُستاد، امو نفر که د او سون دریای اُردن قد تو بود و تو د باره
شی شاهدی ددی، آلی او عَسَلِ تعمید میدیه و پگ مردم د بیخ ازو
موره.“ ^{۲۷} یحیی دزوا گفت: ”انسان هیچ چیز ره حاصل نمیتنه،
سِوای که از عالم باله دزُو دده شنه. ^{۲۸} خودون شمو شاهد اَسْتِید که
ما گفتدُم: ’ما مسیح نییم، بلکه امو کس اَسْتُم که خدا مَره پیشلون
مسیح ری کده.‘ ^{۲۹} بیری د داماد تعلق دَره، مگم رفیق داماد که د
یگ گوشه ایسته یه و آواز داماد ره میشنوه، او از شنیدون آواز شی
غدر خوشحال موشه. اینمی رقم ما ام خوش اَسْتُم و آلی خوشی مه
کامل شده. ^{۳۰} او باید بزرگتر شنه د حالیکه ما باید ریزه تر شئم.

عیسی از عالم باله اَمده

^{۳۱} کسی که از باله مییه، از پگ کده باله یه و کسی که از زمی آسته
د زمی تعلق دَره و از چیزای زمی توره مَوگه. اَرے، کسی که از عالم
باله اَمده، از تمام کده باله تر آسته. ^{۳۲} او د باره چیزای که شنیده و
دیده شاهدی میدیه، مگم هیچ کس شاهدی و توره شی ره قبول
نمونه. ^{۳۳} کسی که شاهدی ازو ره قبول مونه، تصدیق مَوکنه که خدا
حق-و-راست آسته. ^{۳۴} کسی ره که خدا ری کده، او توره خدا ره
مَوگه، چون خدا روحی خوره بے اندازه دزُو بخشیده. ^{۳۵} آته، باچه
خوره دوست دَره و تمام چیزا ره د دست ازو دده. ^{۳۶} کسی که د
باچه ایمان بیره، او صاحب زندگی اَبدی موشه؛ لیکن کسی که از
اید شی نموشه، زندگی اَبدی ره نمینگره، بلکه د غَضَبِ خدا

توره عیسیٰ قد خاتونِ سامری

۴ وختی مولا عیسیٰ فامید که فریسیا خبر شده که او از یحییٰ کده کلو پیرو پیدا کده و غسلِ تعمید میدیه،^۲ - اگرچه عیسیٰ خود شی غسلِ تعمید نمیدد، بلکه یارای شی میدد -^۳ عیسیٰ یهودیه ره ایله کده پس د جلیلیه رفت.

۴ دزی سفر لازم بود که از منطقه سامره تیر شنه.^۵ او د یگ شارِ سامره د نام سوخار رسید، د نزدیکِ امزو پئی زمی که یعقوب د باچه خو یوسف دده بود.^۶ چاه یعقوب ام د اونجی بود و عیسیٰ که از زور راه رفتو منده و زله شدد، د لبِ امزو چاه ششت؛ وخت ساعت ششم روز بود.^۷ دمزو غیت یگ خاتونِ سامری آمد تا از چاه آو بکشه. عیسیٰ دزو گفت: "کم وری آو دز مه بدی،"^۸ چون یارای شی دمزو وخت بلده نان خریدو د شار رفتد.^۹ خاتونِ سامری دزو گفت: "تو که یگ یهودی آستی و ما یگ خاتونِ سامری، چطور شد که از مه آو طلب مونی؟" امی ره گفت از خاطری که یهودیا قد سامری ها ششت و برخاست نموکد.^{۱۰} عیسیٰ د جواب ازو گفت: "اگه تو بخششِ خدا ره میدنستی و موفامیدی که کی آسته که از تو آو طلب مونه، تو ازو طلب موکدی و او دز تو آب حیات موبخشید."^{۱۱} خاتو دزو گفت: "صاحب، تو دوله ندری و چاه ام چقور آسته. پس امو آب حیات ره از کجا مونی؟"^{۱۲} آیا از بابه کلون مو یعقوب که امی چاه ره دز مو دد و از او امزی چاه خود شی و باچه های شی، گله و رمه شی خورد، تو بزرگتر آستی؟"^{۱۳} عیسیٰ دزو گفت: "هرکسی که ازی چاه آو وچی کنه، بسم تئشه

مُوشه، ^{۱۴} مگم هرکسی که امزو آو که ما دز شی میدم وچی کنه، او دیگه هرگز تُشنه نموشه. چُون امو آو ره که ما دزو میدم د وجود شی یگ چشمه آب حیات جور مُوشه که تا زندگی ابدی بلبلاغ مونه. ^{۱۵} خاتو دزو گفت: ”صاحب، دز مه امزو آو بدی تا که دیگه تُشنه نشنم و تمام راه تا اینجی پشت آو نیم.“ ^{۱۶} عیسی دزو گفت: ”بورو، شوی خوره کوی کده اینجی بیر.“ ^{۱۷} خاتو د جواب ازو گفت: ”ما شوی ندرم.“ عیسی گفت: ”امی توره تو راست آسته که گفتی: ’ما شوی ندرم.‘ ^{۱۸} پنج دفعه تو شوی کدے و امو مردی ره که آلی دری او شوی تو نییه. ای گب تو راسه.“ ^{۱۹} خاتو دزو گفت: ”صاحب، ما فکر مونم که تو پیغمبر آستی. ^{۲۰} بابا کلونای مو دمزی کوه عبادت موکد و شمو مردم موگید، جای که باید دزشی عبادت شنه د اورشلیم آسته.“ ^{۲۱} عیسی دزو گفت: ”ای خاتو، دز مه باور گو، زمانی مییه که مردم آته آسمانی ره نه د ای کوه عبادت مونه و نه ام د اورشلیم. ^{۲۲} شمو سامری ها چیزی ره عبادت مونید که نمینخشید؛ مگم مو امو ره عبادت مونی که مینخشی، چرا که نجات بشر د وسیله قوم یهود مییه. ^{۲۳} یگ زمان مییه، بلکه او زمان امیالی آمده که عبادت کننده های حقیقی آته آسمانی ره د روح و راستی عبادت مونه، چرا که آته آسمانی امو رقم عبادت کننده ها ره میخایه. ^{۲۴} خدا روح آسته و کسای که او ره عبادت مونه باید د روح و راستی عبادت کنه.“ ^{۲۵} خاتو دزو گفت: ”ما میدنم که مسیح مییه؛ غیتیکه او بییه، او مو ره از تمام چیزا با خبر مونه.“ ^{۲۶} عیسی دزو گفت: ”ما که قد تو توره موگم، امو آستم.“

^{۲۷} دمزو غیت یارای شی آمد و تعجب کد که او قد یگ خاتو توره موگیه، مگم هیچ کس نگفت که ”چی کار دشتی؟“ یا ”چرا قد

ازو خاتو توره موگفتی؟“ ۲۸ پس امو خاتو کوزه خوره د اونجی ايله کد و د شار رفته د مردم گفتم: ۲۹ ”بييد يگ آدم ره بنگريد، هر کاری ره که ما ازی پیش کددم، دز مه گفتم. آیا او مسیح نییه، یا آسته؟“ ۳۰ اونا از شار بر شده د دیر عیسی آمد.

۳۱ دمزو غیت یارای عیسی درو موگفتم: ”استاد، نان نوش جان کو.“ ۳۲ مگم او دزوا گفتم: ”ما نانی بلده خوردو درم که شمو د باره ازو خبر ندرید.“ ۳۳ پس یارای شی قد یگدیگه خو گفتم: ”آیا یگو کس دزو نان اورد بشه؟“ ۳۴ عیسی دزوا گفتم: ”نان از مه امی آسته که خاست امزو ره که مره ری کده، د جای بیرم و کارای شی ره تکمیل کنم.“ ۳۵ آیا شمو نموگید که تا وخت درو چار ماه دیگه منده؟ ولے ما دز شمو موگم که سر خوره باله کده کشت ها ره توخ کنید که زرد شده و وخت درو شی امی آلی آسته. ۳۶ کسی که درو مونه مزد خوره میگیره و بلده زندگی ابدی ثمر جم مونه. دمزی رقم کشت کننده و دروگر هر دو یگ جای خوشحال موشه. ۳۷ د اینجی امو مثل راس آسته که موگه: ’یگ نفر کشت مونه و دیگه کس درو.‘ ۳۸ ما شمو ره ری کدوم تا امو کشت ره درو کنید که شمو بلده ازو زحمت نکشیدید. دیگر و زحمت ازو ره کشید و شمو د حاصل زحمت ازوا شریگ شدید.“

۳۹ غدر مردم سامری دمزو شار بخاطر شاهدی امزو خاتو د عیسی ایمان اورد که گفتند: ”هر کاری که کددم، تمام شی ره دز مه نقل کد.“ ۴۰ پس وختیکه سامری ها د دیر عیسی آمد، اونا او ره شله شد که قد ازوا بمنه و عیسی دو روز قد ازوا مند ۴۱ و غدر مردم دیگه از خاطر کلام خود شی، دزو ایمان اورد. ۴۲ اونا دمزو خاتو گفتم: ”از آلی، دیگه از خاطر گپای از تو نییه که مو دزو ایمان دری، بلکه خودون مو شنیدے و آلی مو فامی که اینمی آدم واقعا

نجات دهنده دنیا آسته.

۴۳ بعد امزو دو روز، عیسی ازونجی سون جلیلیه رفت، ۴۴ چون خود شی گفتد: ”پیغمبر د ملک خود خو قدر ندره.“ ۴۵ مگم وختیکه او د جلیلیه رسید، مردم جلیلیه غدر او ره خوشامد و پیشامد کد، چون تمام کارای ره که د اورشلیم د روز عید کدد، اونا دیدد، چراکه اونا ام د وخت عید د اونجی رفتد.

۴۶ پس عیسی بسم د شار قانای جلیلیه آمد، دمزو جای که او ره د شراب انگور تبدیل کدد.

دمزو غیت د شار کفرناحوم باچه یگ کارمند حکومت سخت ناجور بود. ۴۷ وختی امو کارمند شنید که عیسی از یهودیه د جلیلیه آمده، او پیش شی رفت و خواهش کد که آمده باچه شی ره که د حال مردو یه، شفا بدیه. ۴۸ عیسی دزو گفت: ”تا شمو معجزه ها و چیزای عجیب ننگرید، ایمان نمیرید.“ ۴۹ کارمند حکومت دزو گفت: ”صاحب، پیش ازی که باچه مه بمره بیه که بوری.“

۵۰ عیسی دزو گفت: ”بورو، باچه تو زنده مومنه.“ امو آدم د کلام عیسی اعتبار کد و سون خانه خوری شد. ۵۱ د حالیکه سون خانه خو مورفت، غلامای شی د دم راه ازو آمد و گفت: ”باچه تو زنده یه.“ ۵۲ کارمند حکومت ازوا پرسان کد: ”چی غیت و د کدم ساعت باچه خوب شد؟“ اونا دزو گفت: ”دیروز ساعت یگ بجه بعد از چاشت تو او ره ایله کد.“ ۵۳ اوخته آته باچه بی برد که دمزو ساعت عیسی گفتد: ”باچه تو زنده مومنه.“ پس خود امزو آدم و پگ خانوار شی ایمان آورد. ۵۴ و ای معجزه دوم عیسی بعد از آمدون شی از یهودیه د جلیلیه بود.

عیسیٰ یگِ آدمِ شلِ ره دَ روزِ عیدِ شفا میدیه

۵ بعد ازی چیزا یگِ عیدِ یهودیا آمد و عیسیٰ دَ اورشَلیم رفت.

۲ دَ اورشَلیم نزدیکِ درگِه گوسپندو یگِ حوضِ بُود که دَ زبونِ عبرانی او ره «بیتِ حِسدا» موگفت. دَ گردِ امزو حوضِ پنج برنده بُود. ۳ دمزو برنده ها غدرِ آدمای ناجور، کور، لنگ و فلجِ خاو موکد [و معطلِ شور خوردونِ او حوضِ میسشت، ۴ چون دَ وختای مُعینِ یگِ ملایکِه خداوند تاه میمد و او ره شور میدد. هر نفری که بعد از شور خوردونِ او اول دَ منِه حوضِ مورفت، از هر ناجوری که دشت شفا پیدا موکد. ۵ دَ اونجی یگِ آدم موجود بُود که سی و هشت سال موشد مریض بُود. ۶ وختی عیسیٰ او ره دید که دَ اونجی خاو آسته و بی بُرد که از غدرِ دیر ناجور آسته، دزو گفت: ”میخاهی که جور شنی؟“ ۷ آدم ناجور دَ جواب شی گفت: ”صاحب، کسی ره ندرم که دَ وختِ شور خوردونِ او مره دَ منِه حوضِ بندزه؛ امی که ما حرکت مونم، یگو کسی دیگه از مه پیش دَ منِه او میرسه.“ ۸ عیسیٰ دزو گفت: ”باله شو، بستره خوره جم کو و بورو.“ ۹ امو آدم فوراً جور شد و بستره خوره جم کده ری شد.

امو روز، روزِ آرام بُود. ۱۰ پس یهودیا دمزو آدم که جور شدد گفت: ”امروز، روزِ آرام آسته و دمزی روزِ بلده تو روا نییه که بستره خوره گرفته ببری!“ ۱۱ مگم او دَ جوابِ ازوا گفت: ”امو کس که مره شفا دد، دز مه گفت، بستره خوره جم کده بورو.“ ۱۲ اونا از شی پُرسان کد: ”کی آسته امو نفر که دز تو گفته، بستره خوره جم کده بورو؟“ ۱۳ مگم او آدم که شفا پیدا کدد، نمیدنست که او کی بُود، چون دَ اونجی مردمِ غدرِ بُود و عیسیٰ دَ بینِ ازوا گم شدد. ۱۴ بعد ازو عیسیٰ او ره دَ خانه خدا پیدا کد و دزشی گفت: ”اینه، تو جور

شُدے؛ دیگہ گناہ نکو تاکہ گرفتار چیز بدتر ازی نشنی۔“^{۱۵} اوختہ
 امو آدم رفته د یهودیا خبر دده گُفت: ”کسی که مره شفا دد،
 عیسیٰ یه.“^{۱۶} امزی خاطر کته کلونای یهودی عیسیٰ ره آزار-و-
 اذیت موكد که امی چیزا ره او د روز آرام انجام میدد.

^{۱۷} مگم عیسیٰ د جواب ازوا گُفت: ”رقمیکه آته مه تا هنوز کار
 مونه، ما ام کار مونم.“^{۱۸} دمزی دلیل یهودیا کلوتر د قصد کشتون
 ازو بر شد، چراکه او نه تنها روز آرام ره نادیده میگرفت، بلکه خدا
 ره ام آته خو موگفت و امی رقم خود خو ره برابر خدا جور موكد.

مقام و اختیارات عیسیٰ مسیح

^{۱۹} پس عیسیٰ د جواب یهودیا گُفت: ”ما حقیقت ره دز شمو
 موگم، باچه از پیش خود خو هیچ کار نمیتنه، بلکه امو کارا ره
 مونه که از آته خو مینگره. هر کاری که آته موكنه، باچه ام رقم ازو
 وری مونه.^{۲۰} چون آته باچه خو ره دوست دره و هر کاری که مونه
 د باچه خو نشو میدیه و ازی کده کارای بزرگتر ام دزو نشو میدیه
 تاکه شمو خيرو بُمَید. ^{۲۱} چون امو رقمیکه آته آسمانی مُرده ها ره
 از قبر باله کده زنده مونه، باچه شی ام امو رقم د هر کسی که دل
 شی شنه، زندگی میدیه.^{۲۲} امچنان، آته آسمانی هیچ کس ره
 قضاوت نمونه، بلکه اختیار قضاوت کدو ره د دست باچه خو
 دده،^{۲۳} تا پگ مردم باچه ره احترام کنه، امو رقم که اونا د آته
 آسمانی احترام مونه. کسی که د باچه بے احترامی کنه، او د آته که او
 ره ری کده، ام بے احترامی مونه.

^{۲۴} ما حقیقت ره دز شمو موگم: کسی که د کلام ازمه گوش بدیه و د
 امزو که مره ری کده ایمان بیره، زندگی ابدی نصیب شی موشه. او

ملاّت - و - محکوم نموشه، بلکه از مرگ نجات پیدا کده د زندگی
 ابدی میرسه. ^{۲۵} ما دز شمو راست موگم: یگ زمان مییه، بلکه او
 زمان امی آلی رسیده که مُرده ها آوازِ باچه خدا ره میشنوه و اونای
 که قبول کنه، زنده موشه. ^{۲۶} چون امو رقمیکه آته آسمانی سرچشمه
 زندگی یه، امو رقم او د باچه خو ام قدرت دده تا سرچشمه زندگی
 بشه ^{۲۷} و دزو اختیار دده که قضاوت کنه، چراکه او «باچه انسان»
 آسته. ^{۲۸} دزی تورا تعجب نکنید؛ زمانی مییه که پگ مُرده ها د
 قبرستو آواز «باچه انسان» ره میشنوه ^{۲۹} و از قبر بر موشه: اونای که
 نیکوکار بوده بلده زندگی ابدی برخواست مونه و آدمای بدکار
 برخواست مونه تا که د جزای خدا گرفتار شنه.

^{۳۰} ما از پیش خود خو هیچ کار نمی تنم، بلکه امو رقمیکه میشنوم،
 امو رقم قضاوت مونم و قضاوت مه عادلانه آسته، چراکه ما د فکر
 رضایت خود خو نییم، بلکه د فکر رضایت امزو آستم که مره ری
 کده.

^{۳۱} اگه ما د باره خود خو شاهدی بدم، شاهدی مه راست نییه. ^{۳۲}
 لیکن یگو کس دیگه آسته که د باره ازمه شاهدی میدیه، و ما
 میدنم شاهدی که او د باره ازمه میدیه، راس آسته. ^{۳۳} شمو نفرا ره د
 پیش یحیی ری کدید و او د باره حقیقت شاهدی دد. ^{۳۴} ایطور
 نییه که ما د شاهدی یگو انسان ضرورت درم؛ بلکه ای توره ره
 بلده ازی موگیم تا که شمو نجات پیدا کنید. ^{۳۵} یحیی رقم یگ
 چراغ آلی بود که موسوخت و روشنی میدد و شمو خاستید که چند
 وخت ره د نور ازو خوش تیر کنید.

^{۳۶} مگم شاهدی که ما میدم از شاهدی یحیی کده بزرگتر آسته،
 چون کارای ره که آته آسمانی د گردون مه ایشته تا تکمیل کنم، امو

کارا ره که انجام میدیم خودون شی د باره مه شاهدی میدیه که مره آته آسمانی ریی کده. ^{۳۷} و آته آسمانی که مره ریی کده، خود شی د باره ازمه شاهدی دده. شمو هرگز نه آواز شی ره شنیدید و نه شکل شی ره دیدید ^{۳۸} و نه ام کلام ازو د دل شمو جای میگیره، چون امو کس ره که آته آسمانی ریی کده شمو دزشی ایمان نمیرید. ^{۳۹} شمو نوشته های مقدس ره خوب مطالعه مونید، چون فکر مونید که د وسیله ازوا شمو میتنید زندگی ابدی پیدا کنید، د حالیکه امو نوشته ها د باره ازمه شاهدی میدیه. ^{۴۰} باوجود ازی ام شمو نمیخواهید که پیش ازمه بید تا زندگی ابدی ره پیدا کنید.

^{۴۱} ما د فکر پیدا کدون عزت - و - احترام از مردم نییم. ^{۴۲} علاوه ازی، ما شمو ره مینخشم و میدنم که محبت خدا د دل شمو نییه. ^{۴۳} ما که د نام آته خو آمدیم، شمو مره قبول نمونید؛ لیکن اگه یگو آدم دیگه د نام خود خو بییه، شمو او ره قبول مونید. ^{۴۴} چطور شمو میتنید که ایمان بیرید د حالیکه از یگدیگه خو عزت - و - احترام میخواهید، ولری د طلب عزت - و - احترامی که از خدای یکتا مییه نیستید.

^{۴۵} فکر نکنید که ما شمو ره پیش آته آسمانی ملامت مونم؛ ملامت کونده شمو موسی یه، کسی که شمو امید خو ره دزو بسته کدید. ^{۴۶} اگه شمو د موسی ایمان میدشتید، دز مه ام ایمان میوردید، چرا که او د باره ازمه نوشته کده. ^{۴۷} لیکن اگه شمو د نوشته های ازو باور نداشته بشید، د تورای ازمه چطور باور مونید؟“

نان بلده پنج هزار نفر

^{۴۸} بعد ازو عیسی د او طرف دریای جلیلیه یعنی دریای تیریه

رفت. ^۲ غدر مردم از پشت شی مورفت، چون معجزه های ره که او
د حق ناجورا موکد، اونا میدید. ^۳ دمزو غیت عیسی د بله کوه رفت
و قد یارای خو د اونجی ششت. ^۴ عید پصح که عید یهودیا آسته،
نزدیک بود.

^۵ پس عیسی سر خو ره باله کد و دید که جمعیت کته مردم سون
شی میه. اوخته او د فیلیپس گفت: ”نان از کجا بخری تا ای
مردم بخوره؟“ ^۶ مگم ای ره فقط بلده امتحان دزو گفت، چرا که
خود شی موفامید که چیز کار کنه. ^۷ فیلیپس د جواب شی گفت:
”دو صد دینار نان امی نفره ره بس نموکنه و بلده هر کدم شی یگ
لغمه ام نمیرهسه.“ ^۸ یکی از یارای عیسی، اندریاس برار شمعون
پترس دز شی گفت: ^۹ ”یگ باچه د اینجی آسته که پنج دانه نان جو
و دو ماهی دره؛ مگم او د ایقس نفر چی موشه؟“ ^{۱۰} عیسی گفت:
”مردم ره تاه بشنید.“ دمزو جای غدر علف بود و امو کسای که د
اونجی ششت، تقریباً پنج هزار مرد بود. ^{۱۱} پس عیسی امونان ها
ره گرفته شکرگزاری کد و بلده مردم که ششتد، هر قدر که اونا
خواست بخش کد. و ماهی ره ام امو رقم کد. ^{۱۲} وختیکه اونا سیر
شد، او د یارای خو گفت: ”نان تی بخشی ره جم کنید تا که هیچ
چیز ضایع نشنه.“ ^{۱۳} اوخته اونا دوازده سبد ره از تی بخشی های
امزو پنج نان جو جم کده پُر کد. ^{۱۴} وختی مردم معجزه ره که عیسی
انجام دد دید، اونا گفت: ”واقعاً ای امو پیغمبر آسته که باید د
دُنیا بیه.“ ^{۱۵} وختی عیسی فامید که اونا قصد دره او ره د زور برده
پادشاه تعیین کنه، او بسم خود ره خطا دد و تنهای خو د کوه
رفت.

^{۱۶} غیتیکه بیگاه شد، یارای شی سرشیو طرف دریا رفت. ^{۱۷} اونا د
کشتی سوار شده د او لب دریا سون کفرناحوم ری شد. هوا تریک

شُدُ و عیسیٰ هنوز ام دَ پیش ازوا نَمَدُ. ^{۱۸} او دریا از خاطرِ بادِ تَنَد
دَ لَپَه خوردو شروع کد. ^{۱۹} وختی یارا تقریباً یگ ساعت دَ کِشتی
پیش رفتد، اونا عیسیٰ ره هوش کد که دَ بِلَه آو راه موره و طرفِ
کِشتی نزدیک موشه و اونا ترس خورد. ^{۲۰} مگم او دَزوا گُفت: ”ما
اَسْتَم، نَتَرَسید.“ ^{۲۱} وختی اونا میخواست که او ره دَ مَنَه کِشتی بیره،
دَمَزو غَیت کِشتی دَ جایی که اونا رَیی بُود، رسید.

^{۲۲} روزِ دیگه شی مردُم که دَ او سُونِ دریا ایسته بُود، دید که دَ
اُونجی تنها یگ کِشتی آسته و عیسیٰ قد یارای خو دَمَزو کِشتی
نرفتد، بلکه یارای شی تنها حرکت کدُ. ^{۲۳} لیکن دیگه کِشتی ها
از تِیبریَه دَ نزدیکِ امَزو جای که مولا نان ها ره بَرکت دَدُ و مردُم
خوردُ، رسید. ^{۲۴} وختی مردُم دید که نه عیسیٰ دَ اُونجی آسته و نه
یارای شی، اونا دَ مَنَه کِشتی های خو سوار شده دَ کَفَرناحوم دَ
طلبِ عیسیٰ رفت. ^{۲۵} وختیکه او ره دَ او سُونِ دریا پیدا کد، اونا
دَزو گُفت: ”اُستاد، دَ اینجی چی وخت اَمدی؟“

^{۲۶} عیسیٰ دَ جوابِ ازوا گُفت: ”ما حقیقت ره دَز شَمو مَوگم: شَمو
مَره مَوپالید، لیکن نه بخاطرِ ازی که مُعجزه ها دیدید، بلکه بخاطرِ
نان های که خوردید و سیر شدید. ^{۲۷} بلده خوراکی که از بین موره
زَحمت نکشید، بلکه بلده خوراکی که تا زندگی اَبَدی باقی مومنه،
اُموزندگی اَبَدی که «باچه انسان» او ره دَز شَمو مَویخشه؛ چُون آته
مو خُدا، مَهرِ تأیید خوره دَ بِلَه ازو زده.“ ^{۲۸} پس اونا دَرشی گُفت:
”مو باید چی کار کنی تا کارای ره که خُدا میخایه انجام بدی؟“
^{۲۹} عیسیٰ دَ جوابِ ازوا گُفت: ”کار و رضای خُدا اینی آسته که
شَمو دَمَزو کس که خُدا رَیی کده، ایمان بیرید.“

^{۳۰} اوخته اونا دَزو گُفت: ”پس تُو چی مُعجزه مونی که مو او ره

دیده دَز تُو ایمان بیری؟ تُو چیز کار بلده مو انجام میدی؟

^{۳۱} بابَه کَلونای مو دَ بیابو «مَن» ره خورد، امو رقم که نوشته شده،

اُو از آسمو دَزوا نان دَد تا که بُخوره. “^{۳۲} اوخته عیسی دَزوا گُفت:

”ما حقیقت ره دَز شمو مُوگم، اُو مُوسی نَبود که از آسمو دَز شمو

نان دَد، بلکه آتِه مه آسته که نان حقیقی ره از عالمِ باله دَز شمو

میدیه. ^{۳۳} چُون نان خُدا امی آسته که از عالمِ باله نازلِ مُوشه و دَ

دُنیا زندگی میدیه. “^{۳۴} اونا دَزو گُفت: ”مولا، ازی نان همیشه دَز

مو بدی. “^{۳۵} عیسی دَزوا گُفت: ”ما نان زندگی آستُم؛ هر کسی که دَ

دیرِ ازمه بییه هرگز گُشنه نموشه و هر کسی که دَز مه ایمان بیره هرگز

تُشنه نموشه.

^{۳۶} مگم امو رقم که دَز شمو گُفتم، اگرچه شمو مره دیدید، ولی

ایمان نمیرید. ^{۳۷} کسای ره که آتِه آسمانی دَز مه میدیه، اونا طرفِ

ازمه مییه و کسای که طرفِ ازمه مییه، ما هرگز اونا ره رد نمونم.

^{۳۸} ما از عالمِ باله نازلِ شدم، لیکن نه بلده ازی که خاست-و-یراده

خود ره دَ جای بیرم، بلکه خاست-و-یراده امزو ره که مره ری

کده. ^{۳۹} و خاست-و-یراده امزو که مره ری کده اینی آسته که تمام

کسای ره که اُو دَز مه دده، ما باید هیچ کدم ازوا ره گم نکنم، بلکه

دَ روزِ آخرتِ اونا ره زنده کنم. ^{۴۰} چُون یراده آتِه مه امی آسته که هر

کسی که سونِ باچه توخ کنه و دزشی ایمان بیره، اُو صاحبِ زندگی

ابدی شنه، و ما اُو ره دَ روزِ آخرتِ زنده مونم.

^{۴۱} اوخته یهودیا منه خو دَ باره ازو زنگ زنگ کد، چُون اُو گُفتد:

”ما نانی آستُم که از عالمِ باله نازل شده. “^{۴۲} و اونا گُفت: ”آیا امی

عیسی باچه یوسف نییه که مو آتِه و آبه شی ره مینخشی؟ آلی اُو

چطور موگه که ’ما از عالمِ باله آمدیم؟‘ “^{۴۳} عیسی دَ جوابِ ازوا

گُفت: ”قد یگدیگه خو زنگ زنگ نکنید. ^{۴۴} هیچ کس دَ دیرِ ازمه

آمده نمیتنه، سیوای که آته آسمانی که مره ربی کده، او ره سون مه کش کنه و ما او ره د روزِ آخرتِ زنده مومم. ^{۴۵} د کتابای انبیا نوشته یه که

’اونا پگ شی د وسیله خدا تعلیم دده موشه.’

پس هرکسی که از آته آسمانی میشنوه و یاد میگیره سون ازمه مییه. ^{۴۶} هیچ کس آته آسمانی ره ندیده، بغیر از کسی که از طرف خدا آسته؛ او آته ره دیده. ^{۴۷} ما حقیقت ره دز شمو مومم: هرکسی که دز مه ایمان بیره، زندگی ابدی نصیب شی موشه. ^{۴۸} ما نانِ زندگی آستم. ^{۴۹} بابه کلونای شمو «من» ره د بیابو خورد، ولے مرد. ^{۵۰} لیکن نانی که د اینجی آسته از عالم باله نازل شده و هرکسی که ازی بخوره نمومره. ^{۵۱} ما امو نانِ زنده آستم که از عالم باله نازل شد؛ هرکسی که ازی نان بخوره همیشه زنده مومنه و نانی ره که ما بلده زندگی مردم دنیا میدم، جسم مه آسته.“

^{۵۲} پس یهودیا قد یگدیگه خو جنجال ره شروع کده گفت: ”چی رقم ای آدم میتنه که جسم خو ره دز مو بديه تا مو بخوری؟“ ^{۵۳} مگم عیسی دزوا گفت: ”ما حقیقت ره دز شمو مومم، تا وختیکه شمو از جسم «باچه انسان» نخورید و از خون شی وچی نکنید د وجود خو زندگی ندرید. ^{۵۴} هرکسی که جسم مره موخوره و خون مره وچی مونه، او زندگی ابدی دره و ما او ره د روزِ آخرت زنده مومم، ^{۵۵} چراکه جسم مه نانِ حقیقی و خون مه وچی کدنی حقیقی آسته. ^{۵۶} هرکسی که جسم مره موخوره و خون مره وچی مونه، او دز مه مومنه و ما دزو. ^{۵۷} امو رقم که آته زنده مره ربی کده و ما د وسیله آته زنده آستم، دمزی رقم هرکسی که جسم مره بخوره او ام د وسیله ازمه زنده مومنه. ^{۵۸} اینمی نانی آسته که از عالم

باله نازل شده و رقم نانی نییه که بابه کلونای شمو خورد، ولی مُرد. هر کسی که ای نان ره بخوره، او همیشه زنده مومنه.“

^{۵۹} ای چیزا ره عیسی د کفرناحوم وختیکه د عبادت‌خانه تعلیم میدد، گفت.

^{۶۰} پس غدر پیروای شی وختی ای توره ره شنید، گفت: ”ای گب غدر سخت آسته؛ کی میتنه که ای ره گوش کنه؟“ ^{۶۱} مگم وختی عیسی احساس کد که پیروای شی د باره ازی توره زنگ زنگ مونه، او دزوا گفت: ”آیا ای توره باعث رنجش شمو شده؟“ ^{۶۲} پس اگه «باچه انسان» ره بنگرید که د جای سابقه خو باله موره، چی مونیید؟ ^{۶۳} روح آسته که زندگی میدیه، جسم کدم فایده ندره. تورای که ما قد شمو گفتیم روح و زندگی یه. ^{۶۴} مگم بعضی از شمو آسته که ایمان نمیره. ”چون عیسی از اول میدنست که کدم کسا ایمان نمیره و کی او ره دگیر میدیه. ^{۶۵} اوخته او گفت: ”امزی خاطر ما دز شمو گفتدم که هیچ کس د دیر ازمه آمده نمیتنه سویای که آته آسمانی امو توانایی ره دزو بدیه.“

^{۶۶} بعد ازو غدر پیروای شی پس دور خورد و دیگه از دُمبالِ ازو نرفت. ^{۶۷} اوخته عیسی دمزو دوازده یار گفت: ”نه که شمو ام میخاهید بورید، یا نمورید؟“ ^{۶۸} شمعون پترس د جواب شی گفت: ”یا مولا، مو پیش کی بوری؟ تنها تو توره های زندگی ابدی دری، ^{۶۹} و مو ایمان اوردی و سنختره که تو امو مقدس خدا آستی.“ ^{۷۰} عیسی د جواب ازو گفت: ”آیا ما شمو دوازده نفر ره انتخاب نکدیم؟ د حالیکه یکی از شمو شیطان آسته.“ ^{۷۱} ای ره د باره یهودا باچه شمعون اسخریوطی گفت، چون او یکی امزو دوازده یارا و کسی بود که عیسی ره د آینده دگیر میدد.

عیسیٰ و برارون شی

۷^۱ بعد ازی چیزا عیسیٰ دَ جلیلیه گشت۔ و۔ گذار مُوکد و نَمیخاست که دَ مُلکِ یهودیه سَفَر کُنه، چراکه یهودیا دَ قَصِدِ کُشتون شی بُود.

۲^۲ امی که عیدِ یهودیا، یعنی عیدِ چِپری ها نزدیک شد،^۳ برارای عیسیٰ دَ زشی گُفت: ”اینجی ره ایله کُو و دَ یهودیه بورُو تا پیرِوای تُو کارای ره که تُو مونی بِنگره،^۴ چُون هرکسی که بِخایه معلوم شُنه، اُو تاشکی کار نَمونه. اگه امی کارا ره مونی، خود ره دَ دُنیا معلوم کُو.“^۵ حتی برارای شی ام دَ زشی ایمان نُورُدُد. ^۶ پس عیسیٰ دَ زوا گُفت: ”وختِ ازمه تا آلی ره نَمده؛ مگم بلده شُمو هر وخت مُناسِب آسته. ^۷ دُنیا از شُمو نَفَرَت نَمونه، مگم از مه نَفَرَت مونه، چراکه ما دَ باره ازو شاهیدی میدُم که کارای شی بد آسته. ^۸ شُمو دَمزی عید بورید؛ ما آلی نَمورُم، چراکه وختِ ازمه تا آلی ره پوره نَشده.“^۹ امی چیزا ره دَ زوا گُفته دَ جلیلیه مند.

عیسیٰ دَ اورشَلیم

۱۰^{۱۰} لیکن بعد ازی که برارون شی بلده عید دَ اورشَلیم رفت، اُو ام رفت، مگم نه برَملا، بلکه تاشکی. ^{۱۱} یهودیا دَ روزای عید اُو ره موبالید و مُوگُفت: ”اُو دَ کُجا بَشه؟“ ^{۱۲} دَ مینکلِ مردُم دَ باره ازو کَلو شُک شُکک بُود؛ بعضی ها مُوگُفت: ”اُو یگ آدم خُوب آسته.“ مگم دیگرِون شی مُوگُفت: ”نه، اُو مردُم ره گمراه مونه.“ ^{۱۳} مگم از ترسِ یهودیا هیچ کس دَ باره ازو برَملا توره نَموگُفت.

۱۴^{۱۴} نیم عید تیر شُدُد که عیسیٰ دَ خانه خُدا رفته تعلیم خُو ره شروع کد. ^{۱۵} اوخته یهودیا حیرو منده گُفت: ”ای آدم چطور نوشته های

مُقَدَّس ره موفامه، د حالیکه هرگز تعلیم نیافته؟“ ^{۱۶} عیسی د

جواب ازوا گُفت: ”تعلیمی که ما میدیم ازمه نییه، بلکه امزو آسته که مره ریی کده. ^{۱۷} اگه کسی بخایه خاست-و-اراده ازو ره د جای بیره، اوخته او د باره تعلیم ازمه موفامه که از طرف خدا آسته یا ما از پیش خود خو نقل مونم. ^{۱۸} کسی که از خود خو نقل مونه، او بزرگی خود خو ره میخایه، مگم کسی که بزرگی ریی کُننده خو ره طلب مونه، او آدم راست آسته و دزو ناراستی-و-بدی وجود ندره.

^{۱۹} آیا موسی شریعت ره دز شمو ندده؟ مگم هیچ کدم شمو شریعت ره د جای نمیرید. پس چرا د پشت یگ فرصت میگردید تا مره بکشید؟“ ^{۲۰} مردم د جواب شی گُفت: ”تو جندی شدی؛ کی میخایه توره بکُشه؟“ ^{۲۱} عیسی د جواب ازوا گُفت: ”ما یگ معجزه کدم و پگ شمو حیرو مندید. ^{۲۲} د حالیکه موسی حکم ختنه ره دز شمو دد -- البته او نه از موسی، بلکه از بابہ کلونا منده -- و شمو یگ آدم ره د روز آرام ختنه موند، ^{۲۳} پس اگه یگ آدم د روز آرام ختنه موشه تا که شریعت میده نشنه، چرا شمو بخاطری که ما تمام جسم یگ آدم ره د روز آرام شفا ددیم د بله مه قار استید؟“ ^{۲۴} قضاوت ظاهری نکنید، بلکه صادقانه قضاوت کنید!“

^{۲۵} بعضی مردم اورشلیم گُفت: ”آیا ای امو آدم نییه که اونا میخایه او ره بکُشه؟“ ^{۲۶} اینه، ای خو بر ملا توره مویگه و اونا او ره هیچ چیز نموگه. نه که کته کلونا واقعاً میدنه که ای امو مسیح آسته، یا نمیدنه؟“ ^{۲۷} ولے مو میدنی که او از کجا یه. د عین حال وختیکه مسیح ظهور مونه هیچ کس بی نموفته که او از کجا آمده.“

^{۲۸} اوخته عیسی که د خانه خدا درو تعلیم میدد د آواز بلند اعلان کده گُفت: ”شمو مره مینخشید و ام خبر درید که از کجا استم. ما

از پیشِ خود خُو نَمَدیم، لیکن اَمُو که مَره رَیِ کده حق آسته و شُمُو اُو ره نَمینَخشید. ^{۲۹} ما اُو ره مینَخشم، چراکه ما از طرفِ اَزُو آمدیم و اُو مَره رَیِ کده. ^{۳۰} بخاطرِ امزی توره ها اونا میخواست اُو ره دِسْتِگیر کُنه، مگم هیچ کس دَ بِلِه اَزُو دِسْت نَدَخْت، چراکه هنوز وخت شی نرسیدد.

کوشِشِ بَلَدِه گِرِفْتارِ کَدونِ عِسی

^{۳۱} دَ عَینِ حالِ از مینکلِ مَرْدُمِ غَدَر کسا دَزُو ایمان اُورد و گُفت: ”وختیکه مسیح ظهُور مونه، آیا اُو ازی آدم کده کَلوتر مُعجزه مونه؟“ ^{۳۲} فریسیا امو چیزای ره که مَرْدُمِ دَ باره عِسی شُک شُک کده مَوگُفت شِنید و پیشوایونِ بزرگ و فریسیا چند پیره دار ره رَیِ کد تا که اُو ره دِسْتِگیر کُنه. ^{۳۳} اوخته عِسی گُفت: ”بَلَدِه یگ مَدَتِ دِیگه قد شُمُو اَسْتُم و بعد اَزُو دَ دِیرِ امزُو مورُم که مَره رَیِ کده. ^{۳۴} دَ اُو عَیتِ شُمُو مَره مَویالید، مگم پیدا نَمیتید و دَ جایی که ما اَسْتُم، شُمُو اَمده نَمیتید.“ ^{۳۵} پس یهودیا قد یگدیگه خُو گُفت: ”ای آدم دَ کُجا رَیِ یه که مو اُو ره پیدا نَمیتنی؟ نه که میخایه دَ پیشِ یهودیای بوره که دَ مینکلِ یونانیا تیت پَرک آسته تا دَ یونانیا تعلیم بدیه، یا نَموره؟“ ^{۳۶} خَی اُو چی مقصد دَره که مَوگیه: ’شُمُو مَره مَویالید، ولے پیدا نَمیتید‘ و اَم مَوگیه، ’دَ اُو جایی که ما اَسْتُم شُمُو اَمده نَمیتید؟‘“

^{۳۷} دَ روزِ آخِرِ عید، یعنی دَ روزِ بزرگ، عِسی ایسته شد و اعلان کده گُفت: ”کسی که تُشنه یه، بیل که دَ دِیرِ ازمه بییه و وُچی کُنه. ^{۳۸} کسی که دَز مه ایمان بیره، امو رقم که نوشته های مُقدَّس مَوگیه، از دَرُونِ اَزُو جوی های آبِ حیات جاری موشه.“ ^{۳۹} ای ره دَ باره رُوحِ اَلْقُدس گُفت که هر کسی که دَزُو ایمان بیره رُوحِ اَلْقُدس دَز

شی دده موشه. ولے روح اَلْقُدْس تا هنوز عطا نشد، چراکه عیسیٰ تا او غیت د بزرگی۔ و۔ جلال خو نرسیدد.

^{۴۰} بعضی کسا از مینکلِ مردم وختیکه امی تورا ره شنید، گفت: ”د راستی، ای آدم امو پیغمبر آسته.“ ^{۴۱} بعضی مردم دیگه گفت: ”ای آدم امو مسیح آسته.“ و یگ تعداد دیگه گفت: ”مسیح خو از جلیلیه نمیه، یا میه؟“ ^{۴۲} آیا نوشته های مقدس نگفته که مسیح از نسل داوود و از بیت لحم میه، از آغیلی که داوود د اونجی زندگی موکد؟“ ^{۴۳} پس از خاطر عیسی د بین مردم تفرقه افتد. ^{۴۴} بعضی ازوا میخواست که او ره دستگیر کنه، مگم هیچ کس د بله ازو دست نندخت.

بے ایمانی کته کلونای یهود

^{۴۵} وختیکه پیره دارا د دیر پیشوایون بزرگ و فریسیا پس آمد، اونا از پیره دارا پُرسان کده گفت: ”چرا او ره نوردید؟“ ^{۴۶} پیره دارا د جواب ازوا گفت: ”تا آلی ره هیچ کس رقم امزی آدم وری توره نگفته.“ ^{۴۷} اوخته فریسیا دزوا گفت: ”نه که شمو ام گمراه شدید، یا نشدید؟“ ^{۴۸} آیا یکی از کته کلونا یا فریسیا دزو ایمان آورده؟ نه! ^{۴۹} لیکن امی مردم که شریعت ره نموفامه لعنتی آسته.“ ^{۵۰} نيقوديموس، امو آدم که شاو پیش عیسی آمدد و یکی ازوا بود گفت: ^{۵۱} ”آیا شریعت ازمو د بله یگو کس فتوا میدیه، بدون ازی که توره شی ره بشنوه و بدنه که چیز کار کده؟“ ^{۵۲} اونا د جواب ازو گفت: ”نه که تو ام از جلیلیه آستی، یا نیستی؟ خوب تحقیق کو و توخ کو که هیچ پیغمبر از جلیلیه ظهور نکده.“ ^{۵۳} [اوخته هر کس د خانه خو رفت،

خاتونی که د بدکاری گرفتار شد

۸ ^۱ مگم عیسی د کوه زیتون رفت. ^۲ روزِ دیگه شی صباح گاه، او بسم د خانه خدا آمد. د اونجی تمام مردم د پیش شی جم شد و او تاه شسته د تعلیم ددون ازوا شروع کد. ^۳ دمزو غیت عالمای دین و فریسیا یگ خاتوره که د زناکاری گرفته شدد آورد. اونا اوره د غول مردم ایستلجی کد ^۴ و د عیسی گفت: ”استاد، ای خاتو د حین زنا گرفته شده. ^۵ د مطابق شریعت، موسی حکم دده که ای رقم خاتونو باید سنگسار شنه. آلی تو دزی باره چی موگی؟“ ^۶ اونا ای توره ره بلده امتحان د عیسی گفت تا که د خلاف شی یگو دلیل پیدا کنه. لیکن عیسی سر خو ره تا اندخته قد ناخون خو د زمی نوشته موکد. ^۷ وختیکه اونا درو سوال کده مورفت، عیسی یگ دفعه سر خو ره باله کد و گفت: ”امو کس که د بین شمو بے گناه یه، سنگ اول ره امو بزنه.“ ^۸ و بسم سر خو ره تا اندخته د زمی د نوشته کدو شد. ^۹ وختیکه اونا ای توره ره شنید از پیرترین شروع شد و پگ ازوا، یکه یکه بر شده رفت و د آخر فقط عیسی و امو خاتو که د غول ایسته بود مند. ^{۱۰} اوخته عیسی خود ره رست کده دزو گفت: ”او خاتو، اونا کجا شد؟ آیا هیچ کس توره محکوم نکد؟“ ^{۱۱} خاتو گفت: ”نه صاحب، هیچ کس.“ پس عیسی گفت: ”ما ام توره محکوم نمونم. د راه خو بورو و بعد ازی دیگه گناه نکو.“]

عیسی نور دنیا آسته

^{۱۲} عیسی بسم د مردم گفت: ”ما نور دنیا آستم. کسی که از مه پیروی کنه د تریکی پای نمیله، بلکه نور زندگی میدشته بشه.“ ^{۱۳} اوخته فریسیا دزو گفت: ”تو د باره خود خو شاهدی میدی؛

شاهدی تُو راست نییه. ^{۱۴} عیسی دَ جواب ازوا گُفت: ”حتی اگه ما دَ باره خود خُو شاهدی میدم، شاهدی مه راست آسته، چراکه ما خبر دَرُم از گُجا آمدیم و دَ گُجا مورم. مگم شمو خبر ندرید که ما از گُجا آمدیم و دَ گُجا مورم.“ ^{۱۵} شمو دَ مطابقِ فکرِ انسانی خُو قضاوت مُونید. ما هیچ کس ره قضاوت نمونم. ^{۱۶} ولے اگه ما قضاوت ام کنم، قضاوت مه صحیح آسته، چراکه ما دَ قضاوت کدو تنها نییم، بلکه ما و آتِه آسمانی که مره ری کده قتی قضاوت مونی. ^{۱۷} دَ شریعت شمو نوشته یه که شاهدی دُو نفر دَ باره یگو چیز راست آسته. ^{۱۸} ما خود مه دَ باره خُو شاهدی میدم و آتِه که مره ری کده، اُو ام دَ باره مه شاهدی میدیه. ^{۱۹} اوخته اونا دَزُو گُفت: ”آتِه تُو گُجا یه؟“ عیسی دَ جواب ازوا گُفت: ”شمو نه مره مینخشید و نه آتِه مره. اگه مره مینخشید آتِه مره ام مینخشید.“ ^{۲۰} ای توره ها ره عیسی دَ بیتِ اَلمالِ خانه خُدا دَ حالیکه مردم ره تعلیم میدد، گُفت. ولے هیچ کس اُو ره گرفتار نکد، چراکه وخت شی هنوز نرسیدد.

عیسی از رفتو دَ عالمِ باله توره موگه

^{۲۱} پس عیسی بسم دَزُوا گُفت: ”ما مورم و شمو مره موبالید و دَ گناه خُو مومرید. دَ جایی که ما مورم شمو آمده نمی تَید.“ ^{۲۲} بعد ازو یهودیا دَ بین خُو گُفت: ”اُو کُو خود کُشی نمونه، یا موگنه؟ چون اُو موگه که ’دَ اُو جای که ما مورم شمو آمده نمی تَید.“ ^{۲۳} عیسی دَزُوا گُفت: ”شمو دَ عالمِ پاین تعلق درید و ما دَ عالمِ باله؛ شمو ازی دُنیا آستید، ولے ما ازی دُنیا نییم.“ ^{۲۴} امزی خاطر ما دَز شمو گُفتُم که شمو دَ گناه های خُو مومرید. اگه باور نکنید که ما /مو آستم، شمو دَ گناه های خُو مومرید.“ ^{۲۵} اونا دَزُو گُفت: ”تُو کی آستی؟“ عیسی دَزُوا گُفت: ”اُو که از اول قد شمو گُفتُم.“ ^{۲۶} ما

چیزای غدرِ دَرُم که دَ بارِه ازشمو بُگم و قضاوتِ کُنم. لیکن امو که مَره ریی کده حق آسته و تورای که ما ازو شنیدیم اونا ره دَ دُنیا مُوگم. ^{۲۷} مگم مردمِ نَموفامید که او دَ بارِه آتِه آسمانی دزوا مُوگیه. ^{۲۸} پس عیسی گفت: ”وختیکه شمو «باچه انسان» ره باله کدید او غیت موفامید که ما امو آستم و ما هیچ کار ره خودسرانه نَمونم، بلکه چیزای ره که آتِه آسمانی دز مه یاد دده، اونا ره دز شمو مُوگم. ^{۲۹} امو که مَره ریی کده قد ازمه قتی آسته. او مَره تنها نه ایشته، چون ما همیشه کارای ره انجام میدیم که باعثِ خوشی و رضایتِ ازو موشه.“

آزادی از گناه

^{۳۰} وختیکه عیسی امو توره ها ره گفت، غدرِ مردمِ دزوا ایمان آورد. ^{۳۱} پس او دمزو یهودیای که دزشی ایمان آوردد گفت: ”اگه شمو دَ کلامِ ازمه پایبند بُمَید، شمو پیروای واقعی مه موشید ^{۳۲} و حقیقتِ ره موفامید و حقیقتِ شمو ره آزاد مونه.“ ^{۳۳} اونا دزوا گفت: ”مو اولاده ابراهیم آستی و هیچ وخت غلامِ کس نبودی. پس چطور مُوگی که 'شمو آزاد موشید؟'“

^{۳۴} عیسی دَ جواب ازوا گفت: ”ما حقیقتِ ره دز شمو مُوگم، هر کسی که گناه کُنه، او بنده گناه آسته. ^{۳۵} غلامِ بلده تمامِ عمر دَ خانه صاحبِ خو نَمومنه، مگم باچه همیشه دَ خانه مومنه. ^{۳۶} پس اگه باچه شمو ره آزاد کُنه، شمو واقعاً آزاد موشید.“

^{۳۷} ما میدنم که شمو اولاده ابراهیم آستید، لیکن شمو دَ پشتِ یگ فرصتِ میگردید تا مَره بُکشید، چرا که کلامِ ازمه دَ سینه شمو جای ندره. ^{۳۸} چیزای ره که ما دَ حضورِ آتِه خو دیدیم دز شمو مُوگیم و

شمو ام چیزای ره که از آته خود خو شنیدید، انجام میدید. ^{۳۹} اونا د جواب شی گفت: ”آته از مو ابراهیم آسته.“ عیسی دزوا گفت: ”اگه اولاده ابراهیم موبودید، شمو رقم ازو وری عمل موکدید. ^{۴۰} ما آدمی آستم که تورای حقیقت ره که از خدا شنیدیم دز شمو گفتیم، مگم آلی شمو د پُشتِ یگ فرصت میگردید تا مره بکشید؛ ابراهیم ای کارا ره نموکد. ^{۴۱} شمو کارای آته خود ره مونید.“ اونا دزوا گفت: ”مو حرامزاده نیستی؛ مو فقط یگ آته دری که او خدا آسته.“ ^{۴۲} عیسی دزوا گفت: ”اگه خدا آته شمو موبود، شمو مره دوست میدشتید، چرا که ما از طرف خدا ربی شدیم و آمدیم. ما از پیش خود خو نه آمدیم، بلکه خدا مره ربی کده. ^{۴۳} بچی توره مره پی نموبرید؟ چرا که طاقت شنیدون توره مره ندرید. ^{۴۴} شمو از آته خو ابلیس آستید و میخاهید آرزوهای آته خو ره پوره کنید. او از شروع یگ قاتل بود و د راستی-و-حقیقت پایبند نییه، چرا که راستی دزو هیچ وجود ندره. هر غیتیکه دروغ موگه، او از ذات خود خو نقل مونه، چون او دروغگوی و آته هر قسم دروغ آسته. ^{۴۵} مگم ما که حقیقت ره موگم شمو دز مه باور نمونید. ^{۴۶} کدم از شمو میتنه مره بخاطر یگو گناه محکوم کنه؟ پس اگه ما راست موگم چرا دز مه باور نموکنید؟ ^{۴۷} کسی که از خدا یه تورای خدا ره میشنوه. دلیلی که شمو تورای خدا ره نمیشنوید ای آسته که شمو از خدا نیستید.“

^{۴۸} یهودیا د جواب ازو گفت: ”آیا مو دُرست نگفتی که تو یگ سامری و جندی آستی؟“ ^{۴۹} عیسی د جواب ازوا گفت: ”ما جندی نییم، بلکه د آته خو احترام مونم، ولی شمو دز مه بی احترامی مونید. ^{۵۰} ما د طلب بزرگی بلده خود خو نییم؛ مگم یگ دیگه طلبگار بزرگی مه آسته که او قضاوت کننده یه. ^{۵۱} ما حقیقت ره دز

شَمُو مُوگَم، کسی که از کلام مه اطاعت کنه، اُو هرگز رُوی مرگ ره نَمینگره. ^{۵۲} یهودیَا دَزُو گُفت: ”آلی مو فامیدی که تُو جندی آستی. اِبْرَاهِیم فَوْت کد و تمام پیغمبرا مُرد، ولے تُو مُوگی ’هر کسی که توره مره نگاه کنه، اُو هرگز مرگ ره نَمیچشه.‘ ^{۵۳} تُو خو از آته مو اِبْرَاهِیم که فَوْت کد و از پیغمبرای که مُرد بزرگتر نیستی، یا آستی؟ تُو خود ره چی فکر مونی؟“ ^{۵۴} عیسی گُفت: ”اگه ما خود ره بزرگ و مُعتبر نشو بدم، بزرگی مه هیچ چیز نییه. مگم آته مه، امو که شَمُو خدای خُو مُوگید، اُو مره بزرگی-و-جلال میدیه ^{۵۵} و شَمُو اُو ره نَمینخشید، لیکن ما اُو ره مینخشم. اگه بگم که اُو ره نَمینخشم ما ام رقم از شَمُو آلی دروغگوی مُوشم. مگم ما اُو ره مینخشم و از کلام شی اطاعت مونم. ^{۵۶} آته شَمُو اِبْرَاهِیم خوش بُود که روز آمدون مره دزی دُنیا بنگره. اُو امو روز ره دید و خوشحال شد.“ ^{۵۷} پس یهودیَا بسم دَزُو گُفت: ”تُو تا آلی ره پنجاه ساله نشدے، چطور اِبْرَاهِیم ره دیدی؟“ ^{۵۸} عیسی دَزُوا گُفت: ”ما دز شَمُو راست مُوگم، پیش ازی که اِبْرَاهِیم تولد شنه، «ما آستم»!“ ^{۵۹} پس اونا سنگا ره گرفت تا که عیسی ره بزنه، مگم اُو خود ره تاشه کد و از خانه خدا بُر شده رفت.

یگ آدم کور بینا موشه

۹ ^۱ دَ حالیکه اُو ریی بُود، یگ آدم ره دید که از رَحْم آبه خُو کور دَ دُنیا آمدد. ^۲ یارای شی ازو پُرسان کده گُفت: ”اُستاد، گناه کی بُوده که ای آدم کور تولد شده؟ از خود شی یا از آته و آبه شی؟“ ^۳ عیسی دَ جواب ازوا گُفت: ”نه ای آدم گناه کده و نه آته و آبه شی، بلکه ای کور تولد شده تا کارای خدا دَ وسیله شی برملا شنه. ^۴ تا وختیکه روز آسته، مو باید کارای امزو ره انجام بدی که مره

رَبِي كَدَه. شَاو مِيه وَ دَاو غِيَت هِيچ كَس كَار كَدَه نَمِيَتَنَه. ^٥ تَا وَخْتِيكَه مَا دَ دُنْيَا اَسْتُمْ، نُورِ دُنْيَا اَسْتُمْ. ^٦ اِي چِيْزَا رَه كَه گُفْت، دَ بَلَه زَمِي تُف كَد وَ قَد تُف خُو يَگ مِقْدَار لِي جُور كَدَه دَ بَلَه چِيْمَاي اَزُو اَدَم كُور مَلِيْد ^٧ وَ دَزُو گُفْت: ”بُورُو، چِيْمَاي خُورَه دَ حَوْضِ سِيْلُوْحَا بُشُوِي.“ «سِيْلُوْحَا» يَعْنِي «رَبِي شُدَه.» پَس اُو رَفْتَه چِيْمَاي خُورَه شُشْت وَ بِيْنَا شُدَه پَس اَمَد.

^٨ هَمْسَايَه گُو وَ كَسَاي كَه پِيَش اَزُو اُو رَه بَحِيْثِ يَگ گَدَايْگَرِ كُور مِيْنَخَشِيْد، قَد يَگْدِيْگَه خُو گُفْت: ”اِيَا اِي اُمُو اَدَم نِيِيَه كَه شِيْشْتَه گَدَايْگَرِي مُوَكْد؟“ ^٩ بَعْضِي هَا گُفْت: ”اُمُو اَسْتَه.“ وَلَرِي بَعْضِي هَاي دِيْگَه شِي گُفْت: ”نَه، اُو نِيِيَه، مَگَم رَقْم اَمَزُو اَلِي اَسْتَه.“ لِيكِن اُو خُود شِي گُفْت: ”مَا اُمُو اَدَم اَسْتُمْ.“ ^{١٠} اُوخْتَه اُونَا اَزُو پُرْسَان كَدَه گُفْت: ”پَس چِيْمَاي تُو چِطُور بِيْنَا شُد؟“ ^{١١} اُو دَ جُوابِ اَزُوَا گُفْت: ”اُمُو اَدَم كَه عِيْسِي نَام دَرَه، گِل جُور كَدَه دَ بَلَه چِيْمَاي مَه مَلِيْد وَ دَز مَه گُفْت كَه ’بُورُو، دَ حَوْضِ سِيْلُوْحَا بُشُوِي.‘ پَس مَا رَفْتَه شُشْتُمْ وَ بِيْنَا شُدْم.“ ^{١٢} اُوخْتَه اُونَا دَزُو گُفْت: ”اُو نَفَر دَ كُجَا اَسْتَه؟“ اُو گُفْت: ”مَا چِي خَبَر دَرْم!“

سوال و جوابِ فَرِيْسِيَا دَ بَارَه شَفَايِ اَدَمِ كُور

^{١٣} اُونَا اُمُو اَدَم رَه كَه سَابِقِ كُور بُود، دَ پِيَشِ فَرِيْسِيَا بُرَد. ^{١٤} دَمَزُو رُوزِ كَه عِيْسِي گِل جُور كَدَه چِيْمَاي اَزُو اَدَم رَه بِيْنَا كَدُد، رُوزِ اَرَام بُود. ^{١٥} پَس فَرِيْسِيَا اَم اَزُو نَفَرِ پُرْسَان كَدَه گُفْت: ”چِطُور بِيْنَا شُدِي؟“ وَ اُو دَزُوَا گُفْت: ”عِيْسِي دَ بَلَه چِيْمَاي مَه گِل مَلِيْد، مَا شُشْتُمْ وَ اَلِي مِيْنِگَرْم.“ ^{١٦} اُوخْتَه بَعْضِي اَز فَرِيْسِيَا گُفْت: ”اِي اَدَم اَز طَرَفِ خُدا نِيِيَه، چِرَا كَه رُوزِ اَرَام رَه اِحْتِرَام نَكَدَه.“ لِيكِن دِيْگَاي شِي گُفْت: ”يَگ اَدَم گُناهُكَار چِطُور مِيْتَنَه اِي رَقْم مُعْجَزَه كُنَه؟“

پس اونا منہ خو دُو شق شد. ^{۱۷} اونا بسم از آدمی که سابق کور بود پُرسان کده گُفت: ”تُو دَ باره امزو آدم چی مَوگی، امو که چیمای تُو ره واز کده؟“ اُو گُفت: ”اُو یگ پیغمبر آسته.“

^{۱۸} مگم یهودیا باز ام دَ توره ازو باور نکد که اُو کور بوده و بینا شده، تا غیتیکه آته و آبه ازو آدم بینا شده ره کوی کد ^{۱۹} و ازوا پُرسان کده گُفت: ”آیا امی باچه شمو آسته که مَوگید کور دَ دنیا آمدہ؟ پس آلی چطور مینگرہ؟“ ^{۲۰} آته و آبه شی دَ جواب ازوا گُفت: ”مو میدنی که ای باچه مو آسته و کور دَ دنیا آمدہ. ^{۲۱} مگم ای که آلی اُو چطور مینگرہ، مو خبر ندری و ای ره ام نمیدنی که کی چیمای شی ره واز کده. از خود شی پُرسان کنید. اُو جوان شده؛ جواب خور خود شی میدیه.“ ^{۲۲} امی توره ره آته و آبه شی از ترس یهودیا گُفت، چون یهودیا گاه موافقت کد که اگه کسی اقرار کنه که عیسی امو مسیح آسته، اُو ره از عبادت خانه بُر مونه. ^{۲۳} امزی خاطر آته و آبه شی گُفت: ”اُو جوان شده، از خود شی پُرسان کنید.“

^{۲۴} پس اونا دفعه دوّم امو آدم ره که سابق کور بود، کوی کده گُفت: ”خدا ره ستایش-و-تمجید کو! مو میدنی که امو آدم یگ آدم گناهکار آسته.“ ^{۲۵} اُو دَ جواب ازوا گُفت: ”ما نموفامم که اُو یگ آدم گناهکار آسته یا نه. لیکن یگ چیز ره ما میدنم: ما کور بودم و آلی مینگرم.“ ^{۲۶} اونا دَزو گُفت: ”اُو قد از تُو چی کار کد؟ چطور چیمای تُو ره واز کد؟“ ^{۲۷} اُو دَ جواب ازوا گُفت: ”ما پیشتر دَز شمو گُفتم، مگم شمو گوش نکدید. چرا میخاید که دوباره بشنوید؟ نه که شمو ام میخاید پیرو ازو شنید، یا نموشید؟“ ^{۲۸} اوخته اونا اُو ره دَو زده گُفت: ”تُو پیرو امزو آدم آستی! مو پیروای موسی بی. ^{۲۹} مو میدنی که خدا قد موسی توره گُفته، لیکن

دَ بَارِهٖ امزُو آدم، مو نَمُو فامی که از کُجا آمده. ^{۳۰} او آدم دَ جوابِ ازوا گُفت: ”ای یگ گپِ عجیبِ آسته که شُمو بی نَموفتید او از کُجا آمده، دَ حالیکه او چیمای مره واز کده. ^{۳۱} مو میدنی که خُدا دُعای آدم گناهکار ره نَمیشنوه، مگم کسی که خُدا ره عبادت مونه و خاست-و-اراده ازو ره دَ جای میره، دُعای ازو شخص ره میشنوه. ^{۳۲} از ابتدای عالم تا آلی ره شنیده نشده که یگو کس چیمای آدمی ره که کور دَ دُنیا آمده، واز کُنه. ^{۳۳} اگه ای آدم از طرفِ خُدا نَموبود، هیچ کاری کده نمی تَنست.“ ^{۳۴} فریسیا دَ جوابِ ازو گُفت: ”تُو که کاملاً دَ گناه توُلد شدی، آیا تُو مو ره تعلیم میدی؟“ پس اونا او ره ازونجی بُر کد.

^{۳۵} وختی عیسیٰ خبر شد که اونا امو آدم ره بُر کده، او امونفر ره پیدا کده گُفت: ”آیا تُو دَ «باچه انسان» ایمان دری؟“ ^{۳۶} او نفر دَ جوابِ شی گُفت: ”صاحب، او کی آسته، تا که ما دَ زشی ایمان بیرم؟“ ^{۳۷} عیسیٰ دَ زو گُفت: ”تُو او ره امی آلی مینگری و او کسی آسته که قد از تُو درو توره مَوگیه.“ ^{۳۸} او گُفت: ”یا مولا، ما ایمان اُوردم،“ و عیسیٰ ره سَجده کد.

^{۳۹} اوخته عیسیٰ گُفت: ”ما بلده قضاوت دَ ای دُنیا آمدیم تا کسای که کور آسته بینا شنه و کسای که خود ره بینا فکر مونه، کور شنه.“ ^{۴۰} بعضی از فریسیا که قد شی یگ جای بود و ای چیزا ره شنید، گُفت: ”آیا تُو مَوگی که مو ام کور آستی؟“ ^{۴۱} عیسیٰ دَ زو گُفت: ”اگه شُمو کور موبودید گناه شُمو نبُود، لیکن آلی که شُمو مَوگید مَو مینگری، گناه شُمو باقی مومنه.“

مَثَلِ چوپونِ نیکو

۱۰ "ما حقیقت ره دَز شُمُو مُوگَم، نفری که از درگه دَ قوتونِ گوسپندو دَر نَمییه، بلکه از یگو راهِ دیگه باله شُدِه داخلِ موشه، اُو دُز و قُلغی آسته. ۲ مگم کسی که از درگه دَر مییه، اُو چوپونِ امزُو گوسپندو یه. ۳ دَمزُو نضر درگه وان درگه ره واز مونه و گوسپندو آوازِ ازو ره میشنوه و اُو گوسپندوی خُو ره نامِ گِرِفته کُوی مونه و اونا ره بُرو موبره. ۴ غَیْتیکه گوسپندوی خُو ره بُرو موبره، اُو پیش پیشِ ازوا موره و گوسپندو اُو ره دُمبال مونه، چراکه اونا آواز شی ره مینخشه. ۵ اونا از پسِ یگو نفرِ بیگنه نَموره، بلکه ازو تور مُوخوره، چراکه اونا آوازِ بیگنه گو ره نَمینخشه. ۶ عیسی امی مَثَلِ ره دَزوا نقل کد، مگم اونا امو چیزا ره که اُو گُفت، نَفامید.

۷ پس عیسی بَسَم گُفت: "ما حقیقت ره دَز شُمُو مُوگَم، ما درگه گوسپندو آسْتَم. ۸ تمام کسای که از مه پیش آمد، دُز و قُلغی بود؛ امزی خاطر گوسپندو دَ توره ازوا گوش نکد. ۹ ما درگه آسْتَم، هرکسی که از طریقِ ازمه داخلِ بییه، اُو نجات پیدا مونه و بُرو و درُو رفته علفچَر پیدا مونه. ۱۰ دُز تنها بلده دُزی کدو، کُشتو و بیرو کدو مییه؛ ولے ما بلده ازی آمَدیم تاکه اونا زندگی دَشته بَشه و از زندگی کامل بَرخوردار شنه.

۱۱ ما چوپونِ نیکو آسْتَم؛ چوپونِ نیکو جان خُو ره دَ راهِ گوسپندو میدیه. ۱۲ مگم یگ کِراکارِ که چوپو نییه و گوسپندو مَرَبُوط شی نَموشه، اُو اَمَدونِ گَرگ ره مینگره، ولے گوسپندو ره ایله کده دُوتا مونه و گَرگ دَ سِرِ ازوا حَمله کده اونا ره تیت پَرک مونه. ۱۳ امو کِراکارِ دُوتا مونه، چراکه اُو یگ کِراکارِ آسته و دَ غَمِ گوسپندو نییه.

۱۴ ما چوپونِ نیکو آسْتَم و گوسپندوی خُو ره مینخشم و گوسپندوی مه مَره مینخشه، ۱۵ امو رقمیکه آته آسمانی مَره مینخشه و ما آته آسمانی ره مینخشم. و ما جان خُو ره دَره راهِ گوسپندو میدیم. ۱۶ ما گوسپندوی دیگه ام دَرَم که اونا ازی قوتو نییه. ما باید اونا ره ام بیرم و اونا آواز مَره میشنوه. اوخته اونا یگ رمه موشه و یگ چوپو میدشته بَشه.

۱۷ آته آسمانی امزی خاطر مَره دوست دَره که ما جان خُو ره میدم تا اُو ره دُوباره پس بگیریَم. ۱۸ هیچ کس ای ره از مه نمیگیره، بلکه ما خود مه ای ره میدم. ما اختیار دَرَم که ای ره بدیم و اختیار دَرَم که ای ره دُوباره بگیریَم. ای حُکم ره آته مه دَز مه دده.

۱۹ از خاطر امزی توره ها یهودیا بسم دَ بین خُو تقسیم شد. ۲۰ غدر نضرا از مینکل ازوا گفت: ”اُو جندی یه و دیونگی مونه؛ چرا شمو توره ازو ره گوش مَونید؟“ ۲۱ دیگر و گفت: ”ای توره ها از آدم جندی نییه. جن نمیتنه که چیمای آدم کور ره واز کنه، یا میتنه؟“

یهودیا عیسی ره بسم رد مونه

۲۲ دَمز و غیت عیدِ وَقِفِ قُربانگاه دَ اورشلیم رسید. وخت ام زمستو بود ۲۳ و عیسی دَ خانه خُدا طرفِ بَرَنده سُلیمان قدم میزد. ۲۴ اوخته یهودیا دَ گرد شی جم شده گفت: ”تا چی غیت مو ره اندر شک میلی؟ اگه تُو مسیح آستی، دَز مو واضح بگی.“ ۲۵ عیسی دَ جواب ازوا گفت: ”ما دَز شمو گفتَم و شمو باور نمونید. کارای که ما دَ نام آته خُو مَونم، اونا دَ باره مه شاهدی میدیه. ۲۶ لیکن شمو باور نمونید، چرا که شمو از جُمله گوسپندوی مه نیید. ۲۷ گوسپندوی مه آواز مَره میشنوه و ما اونا ره مینخشم و اونا از پُشت مه مییه ۲۸ و ما

دَزُوا زِنْدِگِی اَبْدِی مِیْدُم و اَوْنَا هِیچ وَخْت از بِن نَمُورِه و هِیچ کس
اَم اَوْنَا رِه از دِسْتِ مِه گِرِفْتِه نَمِیْتِنِه. ^{۲۹} آتِه مِه که از پَگ کدِه بَزُرگَتَر
اَسْتِه، اَوْنَا رِه دَز مِه دَدِه و هِیچ کس نَمِیْتِنِه که اَوْنَا رِه از دِسْتِ آتِه
اَسْمَانِی بَگِیْرِه. ^{۳۰} ما و آتِه یِگ اَسْتِی.“

^{۳۱} یَهُودِیَا بِسْمِ سِنگَا رِه جَم کدِ تا اَو رِه سِنگَسَار کُنِه. ^{۳۲} عِیْسِی دَ
جَوَابِ اَزُوا گُفْت: ”ما غَدْر کَارای خُوب از طَرَفِ آتِه اَسْمَانِی دَز
شُمُو نِشُو دَدُم. از خَاطِرِ کَدَمِ اَزُوا شُمُو مَرِه سِنگَسَار مُونِید؟“
^{۳۳} یَهُودِیَا دَ جَوَابِ شِی گُفْت: ”بَلَدِه کَارای خُوب تُو، تُو رِه
سِنگَسَار نَمُونِی، بَلکِه از خَاطِرِ کُفْرگُوبِی تُو، چُون تُو که یِگ اِنْسَان
اَسْتِی، دَعْوای خُدایِی مُونِی.“ ^{۳۴} عِیْسِی دَ جَوَابِ اَزُوا گُفْت: ”آیَا دَ
شَرِیْعَتِ شُمُو اَمِی رَقْمِ نُوِشْتِه نِیْبِه که ’ما گُفْتُم، شُمُو خُدایُو اَسْتِید؟‘
^{۳۵} اِمکَانَ نَدَرِه که کَلَامِ خُدَا بَاطِل شُنِه. اِگِه خُدَا کَسای رِه که کَلَامِ
خُدَا بَلَدِه اَزُوا نَازِل شُد، خُدایُو گُفْت، ^{۳۶} آیَا شُمُو کَسِی رِه که آتِه
اَسْمَانِی تَقْدِیس کدِه دَ اِی دُنْیَا رِی کد، کُفْرگُوبِی مُوگِید، فِقْط
بِخَاطِرِی که ما گُفْتُم: ’ما بَاچِه خُدَا اَسْتُم؟‘ ^{۳۷} اِگِه ما کَارای آتِه خُو
رِه نَمُوکُنُم، دَز مِه اِیْمَان نِیْرِید. ^{۳۸} لِیکن اِگِه ما مُونُم، حَتّی اِگِه دَز
مِه اِیْمَان نَمِیْرِید، دَ کَارای مِه اِیْمَان بِیْرِید، تا بَدِئِید و بُقَامِید که آتِه
دَز مِه وَجُودِ دَرِه و ما دَ آتِه.“ ^{۳۹} پَس اَوْنَا بِسْمِ کُوشِشِ کدِ که اَو رِه
گِرِفْتَار کُنِه، مِگَم اَو خُود رِه از دِسْتِ اَزُوا خَطَا دَدِه رَفْت.

^{۴۰} عِیْسِی دُوبَارِه دَ اَو لِبِ دِرِیای اَرْدُن رَفْت، دَمَزُو جَای که یَحِیّی دَ
زَمَانای پِیش غُسْلِ تَعْمِید مِیْدَد و اَو دَ اَمُونجِی مَند. ^{۴۱} دَ اَوْنجِی
غَدْر مَرْدُم پِیش شِی اَمَدِه گُفْت: ”یَحِیّی هِیچ مُعْجَزِه نَکد، مِگَم هَر
چِیزِی که یَحِیّی دَ بَارِه اَمَزِی اَدَم گُفْت، حَقِیْقَت پَیْدَا کد.“ ^{۴۲} و
غَدْر مَرْدُم دَ اَوْنجِی دَزُوا اِیْمَان اَوْرَد.

فوت و زنده شدن ایلعازر

۱۱ یگ آدم د نام ایلعازر ناجور بود. او از بیت عنیا، یعنی از آغیل مریم و خوارشی مرتا بود. ^۲ ای امو مریم بود که روغوره د بله پایای مولا شیو کدد و پایای شی ره قد موی خو پاک کدد؛ و فعلاً برار شی ایلعازر ناجور بود. ^۳ اوخته امو دو خوارو د عیسی پیغام ربی کده گفت: ”یا مولا، امو کسی ره که تو دوست دری، او ناجور آسته.“ ^۴ وختیکه عیسی امی خبر ره شنید، گفت: ”ای ناجوری کشتنی نییه، بلکه بلده ازی آسته که بزرگی-و-جلال خدا ظاهر شه، و تا باچه خدا د وسیله امزی واقع بزرگی-و-جلال پیدا کنه.“ ^۵ عیسی مرتا و خوارشی ره قد ایلعازر دوست دشت. ^۶ وختی عیسی شنید که ایلعازر ناجور آسته، او دو روز دیگه ام دمزو جای که بود، مند. ^۷ بعد ازو د یارای خو گفت: ”بید، بسم د منطقه یهودیه بوری.“ ^۸ یارای شی دزو گفت: ”استاد، کلو وخت نموشه که یهودیا میخاست تو ره سنگسار کنه. بسم میخاهی د اونجی بوری؟“ ^۹ عیسی د جواب ازوا گفت: ”آیا د یگ روز دوازه ساعت روشنی نییه؟ اگه یگو نفر د روشنی روز راه بوره او پیش-پایی نموخوره، چراکه او نور ازی دنیا ره مینگره. ^{۱۰} لیکن اگه یگو کس شاو راه بگرده، او پیش-پایی موخوره، چون نور بلده ازو وجود ندره.“

^{۱۱} بعد از گفتون امزی چیزا، او دزوا گفت: ”رفیق مو ایلعازر خاو رفته، لیکن ما مورم تا او ره بیدار کنم.“ ^{۱۲} یارا دزشی گفت: ”یا مولا، اگه او خاو رفته بشه خوبه، او جور موشه.“ ^{۱۳} د حقیقت عیسی د باره مرگ شی نقل موکد، مگم اونا فکر کد که د باره استراحت و خاو شی نقل مونه. ^{۱۴} پس عیسی پوست کنده دزوا گفت: ”ایلعازر مرده. ^{۱۵} و از خاطر ازشمو خوش استم که د اونجی

نَبُودُمْ، تا که شَمو ایمان بیرید. مگم آلی بید که پیش شی بوری.“
۱۶ پس تو ما که د نام «دوگنی» مشهور بود، د دیگه یارا گُفت:
”بید که مو ام بوری تا قد ازو قتی بمری.“

۱۷ وختیکه عیسی د اُونجی رسید، او پی بُرد که ایلعازر چار روز
شده د قبر آسته. ۱۸ بیت عنیا نزدیک اورشلیم بود، یعنی تقریباً چل
دقه راه دُورتر از شار، ۱۹ و غدر یهودیا پیش مَرتا و مریم آمدد تا
دزوا بخاطر برار شی تسلیت بگیه. ۲۰ پس وختی مَرتا شنید که
عیسی مییه، او سر راه شی رفت، مگم مریم د خانه شِشت. ۲۱ مَرتا
د عیسی گُفت: ”یا مولا، اگه د اینجی موبودی، برار مه نمومرد.
۲۲ ولے حتی امیالی ام ما میدنم هر چیزیکه از خدا بطلبی، خدا دز
تو میدیه.“ ۲۳ عیسی دزو گُفت: ”برار تو پس زنده موشه.“ ۲۴ مَرتا
دز شی گُفت: ”ما مو فامم که او د آخر زمان د روز قیامت پس زنده
موشه.“ ۲۵ عیسی دزو گُفت: ”ما قیامت و زندگی آستم؛ کسی که دز
مه ایمان بیره، اگرچه او مومره، ولے زنده موشه. ۲۶ و کسی که زنده
یه و دز مه ایمان میره، او هرگز نمومره. تو ای ره باور مونی؟“
۲۷ او دز شی گُفت: ”آرے مولا، ما ایمان اوردُم که تو امو مسیح،
یعنی باچه خدا آستی، امو کسی که دزی دُنیا آمدنی بود.“
۲۸ وختیکه ای ره گُفت، او رفت و خوار خو مریم ره گوی کده
تاشکی دزو گُفت: ”اُستاد د اینجی آمده و توره گوی مونه.“
۲۹ وختیکه مریم ای توره ره شنید، زود باله شده پیش شی رفت.
۳۰ تا او غیت عیسی هنوز د آغیل نه آمدد، بلکه د امزو جای بود که
مَرتا د دم راه شی رفتد. ۳۱ اوخته یهودیای که د خانه قد مریم بود و
او ره تسلّی میدد، وختی دید که مریم چابک باله شده برو رفت،
اونا از دُمال شی رفت و د گمان ازی بود که او د سر خاک موره
تا د اُونجی چخرا کنه.

۳۲ پس وختی مریم دمزو جای که عیسی بود رسید، او عیسی ره دیده بلیه پای شی اُفتد و گُفت: ”یا مولا، اگه تُو د اینجی موبودی برار مه نمومرد.“ ۳۳ وختی عیسی او ره دید که چخرا مونه و یهودیای که قد شی قتی آمدد ام چخرا مونه، او د روح-و-روان خو غدر جگرخون و کوئیوبار شد ۳۴ و گُفت: ”او ره دکجا ایشتید؟“ اونا دزشی گُفت: ”صاحب، بیه و توخ کو.“ ۳۵ عیسی د چخرا کدو شد. ۳۶ اوخته یهودیا گُفت: ”توخ کو، او ره چِقس دوست دشته.“ ۳۷ مگم بعضی ازوا گُفت: ”آیا امی آدم که چیمای امزو نفر کور ره واز کد، نمی تنست مانع مردون امزی آدم شنه؟“

۳۸ عیسی بسم د دل خو کلو جگرخون شده سون قبر آمد. اموقبر یگ غار بود و یگ سنگ د دان شی ایشته شد. ۳۹ عیسی گُفت: ”سنگ ره یگ طرف لول بدید.“ مرتا خوارِ آدم مُرده د عیسی گُفت: ”یا مولا، آلی او ره بوی گرفته، چرا که چار روز از مردون شی تیر شده.“ ۴۰ عیسی دزو گُفت: ”دز تُو نگفتم که اگه باور کنی بزرگی-و-جلالِ خدا ره مینگری؟“ ۴۱ پس اونا سنگ ره لول دد و عیسی سر خو ره باله کده گُفت: ”ای آته آسمانی، ما از تُو شکرگزار استم که آواز مره شنیدی. ۴۲ ما میدنستم که تُو همیشه آواز مره میشنوی، مگم ای ره بخاطرِ مردمی که د اینجی ایسته یه گفتم تا اونا باور کنه که تُو مره ری کدی.“ ۴۳ وختیکه ای چیزا ره گُفت، او د آواز بلند گوی کد: ”ایلعازر، برو بر شو!“ ۴۴ پس آدمی که مُرده بود، دست و پای شی قد لاته پیچ کده و روی شی قد دستمال بسته، برو بر شد. عیسی دزوا گُفت: ”او ره واز کنید و بیلید که بوره.“

۴۵ اوخته غدرِ امزو یهودیا که قد مریم آمدد، وختی کارِ عیسی ره دید، دزو ایمان اُورد؛ ۴۶ مگم بعضی ازوا پیش فریسیا رفت و

کاری ره که عیسی کُدد، دَزوا نقل کد.

^{۴۷} پس پیشوایونِ بزرگ و فریسیا منَه خُو جلسه کده گُفت: ”مو چی کار کُنی؟ ای آدم غدر مُعجزه مونه. ^{۴۸} اگه اُو ره بیلی که امی رقم ادامه بدیه، پگِ مردُم دَزو ایمان میره و بعد ازو رومی ها اَمده ام امی جای مُقدَّس مو ره از بین موبره و ام قوم مو ره.“ ^{۴۹} لیکن یکی ازوا د نام قیافا که دَمزُو سال پیشوای اعظم بُود، دَزوا گُفت: ”شمو هیچ چیز ره نَمیدنید ^{۵۰} و ام بی نَموفتید که دز شمو خُوبتر آسته تا یگ نفر بلده قوم بُمره و تمام قوم نابُود نَشنه.“ ^{۵۱} ای چیزا ره قیافا از پیش خود خُو نگُفت، بلکه ازی که دَمزُو سال پیشوای بزرگ بُود، اُو پیشگوی کد که عیسی د راه قوم کُشته موشه، ^{۵۲} نه تنها بلده قوم، بلکه بخاطرِ جَم کدو و یگ کدونِ تمام بچکیچای خُدا که تیت پَرَک آسته. ^{۵۳} پس امزُو روز بعد اونا نقشه کشید که اُو ره بکُشه.

^{۵۴} امزی خاطر عیسی دِیگه بَرَملا د مینکلِ یهودیا نَمیگشت، بلکه ازونجی ری شُده د یگ جای د نزدیکِ بیابو، د یگ شار د نام اِفرایم رفت و قد یارای خُو د اَمونجی مند.

^{۵۵} عیدِ پِصَح از مردُمِ یهود نزدیک بُود و غدر مردُم از اطراف د اورشَلیم رفتد تا که پیش از مَراسِمِ عیدِ پِصَح خودون خُو ره پاک کُنه. ^{۵۶} اونا عیسی ره مَویالید و د حالیکه د منَه خانه خُدا ایسته بُود قد یگدیگه خُو مَوگُفت: ”شمو چی فکر مَونید؟ اُو د عید هیچ نَمیه؟ یا مییه؟“ ^{۵۷} چرا که پیشوایونِ بزرگ و فریسیا حُکم کُدد که اگه کس بدنه عیسی د کُجا یه، باید خبر بدیه تا اونا اُو ره گِرِفَتار کُنه.

۱۲^۱ پس عیسی شش روز پیش از عیدِ پِصْحِ دَ بَیتِ عَنیا، دَ آغیلِ ایلعازر آمد، دَ آغیلِ امزو کس که عیسی او ره از مُرده ها دُوباره زنده کدُ. ^۲ اونا دَ اُونجی بلده شی نانِ شاو تیار کد و مرّتا خدمت مُوکد، ولے ایلعازر یکی امزو کسای بُود که قد عیسی دَ لبِ دسترخو شِشتُد.

^۳ اوخته مَریم یگ بوتلِ عَطْرِ قِیْمَتَبای سُنْبَلِ خَالِصِ ره گِرِفْتَه دَ پایای عیسی مَلید و پایای شی ره قد موی خُو پاک کد، دَ اندازه که خانه از بوی عَطْرِ پُر شد. ^۴ لیکن یکی از یارای عیسی دَ نامِ یهُودایِ اِسْخَرِیوْطی که دَ زودی او ره دَ گِیرِ مِیدَد، گُفْت: ^۵ ”چرا ای عَطْرِ دَ سِه صد دینار سَودا نَشُد تا پِیسِه شی دَ مَرْدُمایِ نادار دَدَه مُوشُد؟“ ^۶ او ای توره ره ازی خاطر نَگُفْت که دَ غمِ مَرْدُمِ نادار بَشه، بلکه بخاطری گُفْت که او دُز بُود و ازی که مَسْؤَلِیْتِ خَلْطِه پِیسِه ره دَشت از چیزی که مَنه شی آندخته مُوشُد، مِیزَد. ^۷ لیکن عیسی گُفْت: ”او ره غَرَضِ نَگِیر، چُون او امی ره بَلَدِه روزِ دَفنِ شُدون مه نِگاه کده. ^۸ مَرْدُمِ نادار هر غِیْتِ قد شُمُو آسته، مِگَم ما همیشه قد شُمُو نِیم.“

^۹ عَدْرِ مَرْدُمِ یهُودِ وختی خبر شد که عیسی دَ اُونجی آسته، اونا ام دَ اُونجی آمد، نه تنها بخاطرِ عیسی، بلکه امچنان تا ایلعازر ره که عیسی از مُرده ها دُوباره زنده کدُ، بِنِگره. ^{۱۰} پس پیشوایونِ بزرگِ نَقْشِه کَشید که ایلعازر ره ام بُکْشِه، ^{۱۱} چُون از خاطرِ اَزو کَلو یهُودیا اونا ره ایله کده دَ عیسی ایمان اُورُدُ.

^{۱۲} روزِ دِیگِه شی گروه کُتِه مَرْدُمِ که بَلَدِه عِیدِ اَمْدُد، وختی شَنید که

عیسی د اورشلیم مییه،^{۱۳} اونا شاخه های درخت خُرما ره گرفته از
شار بُرو د سر راه شی رفت و شعار دده مُوگفت:

”هوشیعانا، مُبارک آسته کسی که د نام خُداوند مییه،

مُبارک آسته پادشاه اسرائیل.“

^{۱۴} و عیسی یگ کره آلاغ ره پیدا کده د بله شی سوار شد، امو رقم
که د کتاب مُقدس نوشته یه:

^{۱۵} ”نترس دختر صهیون،

اونه، پادشاه تو

د بله کره آلاغ سوار شده مییه.“

^{۱۶} د اول یارای شی امی چیزا ره نفامید، مگم پسان، وختیکه

عیسی د بزرگی-و-جلال خو رسید، او غیت د یاد ازوا آمد که امی

چیزا د باره ازو نوشته شده، یعنی چیزای ره که مردم د حق شی

انجام دد.^{۱۷} پس جمعیت مردم که د وخت کوی کدون ایلعازر از

قبر و دوباره زنده کدون شی از مرده ها قد عیسی بود، درو د باره

ازو شاهدی میدد.^{۱۸} امزی خاطر ام جمعیت مردم د سر راه شی

رفت، چون اونا شنیدد که عیسی امو معجزه ره کده.^{۱۹} پس فریسیا

قد یگدیگه خوگفت: ”اونه، شمو هیچ کار نمیتیند. توخ کنید که

دُنیا از پس ازو ری یه.“

^{۲۰} د مینکل مردمی که بلده عبادت کدو د عید رفتد، بعضی نفرای

یونانی ام بود.^{۲۱} امو نفرای پیش فیلیپس که از بیت صیدای جلیلیه

بود، آمد و ازو خواهش کده گفت: ”صاحب، مو میخاهی که عیسی

ره بنگری. ^{۲۲} فیلیپس آمده اندریاس ره گُفت و اندریاس و فیلیپس رفته د عیسی گُفت. ^{۲۳} ولے عیسی د جواب ازوا گُفت: ”ساعت شی آمده که «باچه انسان» بزرگی۔ و۔ جلال پیدا کنه. ^{۲۴} ما حقیقت ره دز شمو موگم: تاکه دانه گندم د زمی اُفتده گور نَشنه و نمَره، او تنهای خو مومنه. لیکن اگه بمره، حاصلِ کلو میدیه. ^{۲۵} کسی که جان خو ره دوست دره او ره از دست میدیه و کسی که د ای دُنیا از جان خو تیر آسته، او جان خو ره بلده زندگی ابدی نگاه مونه. ^{۲۶} اگه کسی میخایه مَره خدمت کنه، او باید ازمه پیروی کنه و د جای که ما بشم، خدمتگار مه ام د اُمونجی آسته. هر کسی که مَره خدمت کنه، آته آسمانی او ره عزت۔ و۔ حرمت میدیه.

پیشگویی عیسی د باره مرگ شی

^{۲۷} آلی روح۔ و۔ روان مه پریشان۔ و۔ کوئیوبار شُده؛ ما چی بگم؟ آیا بگم که ’ای آته آسمانی، مَره ازی ساعت که آمدنی آسته خلاص کو؟‘ لیکن بلده امزی مقصد ما تا ای ساعت رسیدیم. ^{۲۸} ای آته، نام خو ره بزرگی۔ و۔ جلال بدی. ”اوخته یگ آواز از آسمو آمد که گُفت: ”ما نام خو ره بزرگی۔ و۔ جلال ددیم و باز ام بزرگی۔ و۔ جلال میدیم.“ ^{۲۹} پس جمعیتِ مردم که د اُونجی ایسته بود، ای ره شنید و گُفت: ”گرگردراغ بود!“ دیگه مردم گُفت: ”یگ ملایکه قد ازو توره گُفت.“ ^{۳۰} عیسی د جواب ازوا گُفت: ”ای آواز از خاطر شمو آمد، نه بلده ازمه. ^{۳۱} آلی وخت قضاوت د بله ازی دُنیا آمده و حاکم ازی دُنیا برو پورته موشه. ^{۳۲} و ما وختیکه از زمی باله کده موشم، پگ مردم ره سون خود کش موم.“ ^{۳۳} عیسی ای چیزا ره گُفت تا نشو بدیه که او د چی رقم مرگ باید بمره.

^{۳۴} مردم د جواب شی گُفت: ”موا از تورات شنیدے که مسیح بلده

همیشه باقی مومنه. پس تو چطور موی که «باچه انسان» باید باله
شنه؟ و امی «باچه انسان» کی آسته؟^{۳۵} اوخته عیسی دزوا گفت:
”روشنی بلده یگ وخت کم د بین شمو مومنه؛ تا غیتیکه روشنی
د بین شمو آسته، راه بورید؛ نشنه که شمو ره تریکی بگیره، چون
کسی که د تریکی راه موره، نموفامه که کجا موره.^{۳۶} تا زمانیکه نور
د بین شمو آسته د نور ایمان بیرید تا که بچکیچای نور بشید.“
وختی عیسی امی تورا ره گفت، او از پیش ازوا رفت و خود ره
تاشه کد.

^{۳۷} باوجود تمام امزو معجزه های که د پیش روی ازوا انجام دد،
اونا هنوز ام دزشی ایمان نوردد.^{۳۸} دزمی رقم توره اشعیا پیغمبر
پوره شد که گفتد:

”آی خداوند، کی د پیغام ازمو باور کده

و د کی بازوی خداوند معلوم شده؟“

^{۳۹} امزی خاطر ام اونا نتست که باور کنه، چون اشعیا امچنان
گفتد:

^{۴۰} ”او چیمای ازوا ره کور

و دل های ازوا ره سخت کده،

تا که قد چیمای خو ننگره و قد دل های خو نفامه

و پس نگرده تا که اونا ره شفا بدم.“

^{۴۱} اشعیا ای ره بخاطری گفت که او بزرگی-و-جلال ازو ره دید و

دَ بَارِه اَزُو نَقْل كَد. ^{۴۲} لِيكِن باو جُودِ اِزِي ام غَدَرِ كَثِه كَلُوناي يَهُودِ دَ عيسِي ايمان اُورِد، مِگَم از خاطرِ فَرِيسِيا و از ترسِ اِزِي كه اُونَا رِه از عِبَادَت خانِه بَر نَكْنِه، ايمان خُورِه اِقرار نَكَد. ^{۴۳} چُون اُونَا تَعْرِيف-و- تَوْصِيفِ مَرْدُم رِه از تَعْرِيف-و- تَوْصِيفِ خُدا كَدِه كَلَوَتَر خوش دَشْت.

^{۴۴} اوخته عيسِي دَ آوازِ بِلند گُفْت: ”كسي كه دَز مِه ايمان ميره، نَه تنها دَز مِه ايمان ميره، بَلَكِه دَمَزُو كه مَرِه رِي كَدِه ام ايمان ميره. ^{۴۵} كسي كه مَرِه مِينِگرِه، اُو امُو رِه مِينِگرِه كه مَرِه رِي كَدِه. ^{۴۶} ما مِثِلِ يِگ نُورِ دَ دُنْيا اَمَدِيم تا هر كسي كه دَز مِه ايمان بيره دَ تَرِيكِي نَمَنِه. ^{۴۷} اِگِه كسي توراى مَرِه بَشَنوِه و دَزْشِي عَمَل نَكْنِه، ما دَ بَلِه اَزُو قِضاوَتِ نَمُونُم، چِرا كه ما نَمَدِيم تا دُنْيا رِه قِضاوَتِ كُنُم، بَلَكِه اَمَدِيم تا دُنْيا رِه نِجَاتِ بَدُم. ^{۴۸} بَلَدِه كسي كه مَرِه رَدِ مُونِه و توراى مَرِه قَبُولِ نَمُونِه، يِگ قاضِي و جُودِ دَرِه، يَئِنِي كَلامِي كه ما گُفْتُم دَ رُوزِ اَخِرَتِ دَ بَلِه اَزُو قِضاوَتِ مُونِه. ^{۴۹} چُون ما از خود خُو توره نَكُفْتِيم، بَلَكِه آتِه اَسْمانِي كه مَرِه رِي كَدِه، اُو دَز مِه حُكْمِ دَدِه كه چِي بُگَم و چِي نَقْلِ كُنُم، ^{۵۰} و ما مِيدَنُم كه حُكْمِ اَزُو زِنْدِگِي اَبَدِي اَسْتِه. پَس چِيْزاي رِه كه ما مُوگَم، امُو رَقْمِ كه آتِه اَسْمانِي دَز مِه گُفْتِه، ما نَقْلِ مُونُم.“

شُشْتونِ پايایِ يارا دَ شامِ اَخِرِ

۱۳ ^۱ فقط پيش از عِيدِ پِصَح، عيسِي فامِيد كه وختِ شِي رَسِيدِه تا دُنْيا رِه ايله كَدِه پيشِ آتِه اَسْمانِي بوره. اُو امُو كَسايِ رِه كه دَ اِي دُنْيا مَرَبُوطِ شِي مَوْشُد، دوستِ دَشْت؛ اَرِي، اُونَا رِه تا اَخِرِ دوستِ دَشْت. ^۲ وختِ نَانِ شاو بُوْد و اِبليسِ دَ دِلِ يَهُودا باچِه

شِمعونِ اسخريوطی از پيش و سوسه آندختد که عیسی ره دگیر بدیه.^۳ عیسی میدنست که تمام چیزا ره آته آسمانی د دست ازو تسلیم کده و او از طرفِ خدا آمده و پس سونِ خدا رفتنی یه.^۴ او از سرِ دسترخو باله شد و کالای خوره بر کده یگ دستمال ره دگرد کمر خو بسته کد.^۵ بعد ازو آوره منه لگند شیو کده د ششتون پایای یارا شروع کد و قد دستمالی که دگرد کمر شی بسته بود، پایای ازوا ره پاک کد.^۶ وختیکه د شِمعون پترس رسید، پترس دزو گفت: ”یا مولا، تو پایای ازمه ره موشوی؟“^۷ عیسی د جواب شی گفت: ”کاری ره که ما مونم تو آلی نموفامی؛ مگم پسان پی موفتی.“^۸ پترس دزشی گفت: ”هیچ امکان ندره که پایای مره بشویی.“ عیسی د جواب شی گفت: ”تا وختیکه پایای توره نشویم، تو قد ازمه حصه ندری.“^۹ شِمعون پترس دزشی گفت: ”یا مولا، پس نه تنها پایای مره، بلکه دستا و سر مره ام بشویی.“^{۱۰} عیسی دزشی گفت: ”او کسی که غسل کده، د ششتو ضرورت ندره، چون تمام بدن شی پاک آسته، فقط پایای شی ششتو میخایه و بس. و شمو پاک آستید، مگم نه تمام شمو.“^{۱۱} چون او موفامید که کی او ره دگیر میدیه و امزی خاطر گفت: ”تمام شمو پاک نیستید.“

^{۱۲} وختیکه عیسی پایای ازوا ره ششت و کالای خوره پوشیده پس د جای خو ششت، دزوا گفت: ”آیا شمو میدنید که ما قد شمو چی کار کدم؟“^{۱۳} شمو مره معلم و مولا موفامید و شمو درست ام موفامید، چرا که ما آستم.^{۱۴} پس اگه ما که مولا و معلم شمو آستم، پایای شمو ره شستم، شمو ام باید پایای یگدیگه خوره بشوید.^{۱۵} ما دز شمو یگ مثال-و- سرمشق ددم تا امو رقم که ما قد شمو کدم، شمو ام امو رقم بکنید.^{۱۶} ما حقیقت ره دز شمو موفامید: یگ غلام

از بادار خُو کده بزرگتر نییه و نه ام یگ قاصد از کسی که او ره
رَبی کده. ^{۱۷} دَ حالیکه امی چیزا ره بی بُردید، خیر-و-برکت دَز
شُمواگه دَزوا عمل کُنید.

^{۱۸} ما ای چیزا ره دَ باره پگ شُمو نموگم، چون کسای ره که ما
انتخاب کدیم مینخشم. مگم نوشته کتابِ مقدس باید پوره سُنه که
مُوگیه: 'کسی که قد ازمه نان خورده، او دَ ضد مه باله شده.' ^{۱۹} ما
ای ره امی آلی پیش از واقع شُدون شی دَز شُمو موگم تا وختیکه
رُخ بدیه، شُمو باور کُنید که ما آستم امو که آستم. ^{۲۰} ما حقیقت ره
دَز شُمو موگم: هر کسی که نفرِ ربی کدگی مره قبول کُنه، او مره
قبول مونه؛ و هر کسی که مره قبول کُنه، امو ره قبول مونه که مره
رَبی کده.

^{۲۱} وختیکه عیسی ای چیزا ره گفت، او دَ روح-و-روان خُو کلو
کوئیوبار شد و برملا گفت: "ما حقیقت ره دَز شُمو موگم: یکی از
شُمو مره دَگیر میدیه." ^{۲۲} یارا سون یگدیگه خُو توخ کده حیرو
مندد و فکر موکد که دَ باره کی ای توره ره گفته بشه. ^{۲۳} یکی از
یارای شی که عیسی او ره دوست دشت، دَ بغلِ عیسی تکیه کدد.
^{۲۴} پس شمعون پترس سون ازو اشاره کد تا او از عیسی پُرسان کُنه
که مقصد شی کی آسته. ^{۲۵} و او دَ شانِه عیسی تکیه کده دَزو گفت:
"یا مولا، او کی آسته؟" ^{۲۶} عیسی دَ جواب شی گفت: "او امو
کسی آسته که ما یگ ثوئه نان ره دَ کاسه غوئه کده دَزو میدم."

پس وختیکه ثوئه نان ره گِرِفته غوئه کد، او ره دَ یهودا باچه
شمعونِ اسخریوطی دد. ^{۲۷} امی که یهودا ثوئه نان ره گِرِفْت، شیطو دَ
پوست شی دَرآمد. اوخته عیسی دَزو گفت: "کاری ره که کدنی
آستی، زود بگو." ^{۲۸} مگم هیچ کدم امزو کسای که دَ لبِ دسترخو
شِشْتد، نَفامید که چرا عیسی ای ره دَ یهودا گفت. ^{۲۹} لیکن ازی که

خلطه پیسه د پیش یهودا بود، بعضی ازوا فکر کد که عیسی او ره گفته بَشه، ” بورو، چیزای ره که مو د عید کار دری، بخر.“ یا ای که ” یگو چیز د مردم نادار بدی.“^{۳۰} اوخته، بعد از گرفتونِ ثوئه نان او چابک برو رفت؛ وخت ام شاو بود.

عیسی د باره انکار پترس پیشگویی مونه

^{۳۱} وختیکه او برو رفت، عیسی گفت: ”آلی آسته که «باچه انسان» بزرگی-و- جلال پیدا مونه و خدا ام د وسیله ازو بزرگی-و- جلال پیدا مونه.^{۳۲} [اگه خدا د وسیله ازو بزرگی-و- جلال پیدا کد،] خدا د وسیله خود خو دزو ام بزرگی-و- جلال میدیه و امی بزرگی-و- جلال ره د زودی دزو میدیه.^{۳۳} ای بچکیچا، ما یگ لحظه دیگه قد شمو استم. بعد ازو شمو مره موپالید و امو رقمیکه د یهودیا گفتم آلی قد شمو ام موگم: ’د جایی که ما مورم، شمو آمده نمیتید.‘^{۳۴} ما یگ حکم نو دز شمو میدیم تا شمو یگدیگه خو ره دوست دشته بشید: امو رقمیکه ما شمو ره دوست دشتم، شمو ام امو رقم یگدیگه خو ره دوست دشته بشید.^{۳۵} اگه شمو قد یگدیگه خو محبت دشته بشید، دمزی رقم پگ مردم میدنه که شمو یارای ازمه استید.“

^{۳۶} شمعون پترس دزشی گفت: ”یا مولا، تو دکجا موری؟“ عیسی د جواب شی گفت: ”د جایی که ما مورم تو آلی از پشت مه آمده نمیتنی، ولے پسان از دُمال مه میی.“^{۳۷} پترس دزشی گفت: ”یا مولا، چرا آلی نمیتم که از دُمال تو بییم؟ ما حتی جان خو ره د راه تو میدم.“^{۳۸} عیسی د جواب شی گفت: ”آیا تو واقعاً جان خو ره د راه مه میدی؟ ما حقیقت ره دز تو موگم، پیش ازی که خروس بنگ بدیه، تو سه دفعه مره انکار مونی.“

۱ ”دل های شمو پریشان نبشه: شمو د خُدا ایمان دشته بشید، دز مه ام ایمان بیرید. ۲ د خانه آته مه جای کلو آسته. اگه امی رقم نموبود، آیا دز شمو موگفتم که ما ازینجی مورم تا بلده شمو جای تیار کنم؟ ۳ پس اگه ما مورم و بلده شمو جای تیار مونم، حتماً بسم مییم و شمو ره قد خو گرفته موبرم، تا د جایی که ما آستم، شمو ام بشید. ۴ د جایی که ما مورم شمو راه شی ره بلد آستید.“

۵ ”توما دزشی گفت: ”یا مولا، مو نمیدنی که تو دکجا موری؛ پس راه شی ره چطور بلد آستی؟“ عیسی دزو گفت: ”ما راه و راستی و زندگی آستم. هیچ کس نمیتنه پیش آته آسمانی بیه، سویای که د وسیله ازمه. ۶ اگه شمو مره شنخید، آته مره ام مینخشید. آری، از امی آلی شمو او ره مینخشید و ام او ره دیدید.“

۸ فیلیپس دزشی گفت: ”یا مولا، آته ره دز مو نشو بدی و امو بلده ازمو بس آسته.“ ۹ عیسی دزو گفت: ”فیلیپس، ایقس دیر ما قد شمو بودم و تو هنوز مره نشنختری؟ کسی که مره دیده، آته ره دیده. پس تو چطور موگی که آته ره دز مو نشو بدی؟“ ۱۰ آیا تو باور نمونی که ما د آته و آته دز مه آسته؟ توره های ره که ما دز شمو موگم، از پیش خود خو نموگم، بلکه آته که د وجود ازمه آسته، کارای خو ره انجام میدیه. ۱۱ دز مه باور کنید که ما د آته آستم و آته دز مه؛ اگه نه، بخاطر خود امزو کارای که ما کدیم دز مه باور کنید.

۱۲ ما حقیقت ره دز شمو موگم، کسی که دز مه ایمان بیره، کارای

ره که ما مَوْنَمْ اُو ام مونه؛ و حتی ازی کده کارای بزرگتر مونه، چراکه ما پیش آته مورم. ^{۱۳} هر چیزی ره که د نام ازمه طلب کنید ما اُو ره انجام میدیم، تا آته د وسیله باچه خو بزرگی-و- جلال پیدا کنه. ^{۱۴} اگه یگو چیز د نام ازمه طلب کنید، ما اُو ره پوره مَوْنَمْ.

وَعْدِهِ رُوحِ الْقُدْسِ

^{۱۵} ”اگه شمو مره دوست بدینید، از احکام مه اطاعت مَوْنَمْ.

^{۱۶} اوخته ما از آته خاهش مَوْنَمْ که اُو یگ پُشتیوانِ دیگه دز شمو

بدیه، تا اُو همیشه قد شمو بَمَنَه، ^{۱۷} یعنی روح راستی ره که دنیا

نمیتنه اُو ره قبول کنه، چراکه دنیا اُو ره نه مینگره و نه مینخشه.

مگم شمو اُو ره مینخشید چراکه اُو قد شمو مومنه و دز شمو وجود

میدشته بَشه. ^{۱۸} ما شمو ره یتیم نمیلیم؛ ما پیش شمو مییم. ^{۱۹} بعد از

کم وخت دنیا دیگه مره نمینگره، مگم شمو مره مینگرید. ازی که

ما زنده یم شمو ام زنده مومید. ^{۲۰} دَمَزو روز شمو بی موفتید که ما

د آته خو آستم و شمو دز مه و ما دز شمو. ^{۲۱} کسی که احکام مره

قبول دره و از شی اطاعت مونه، اُو امو کسی آسته که مره دوست

دره. و کسی که مره دوست دره، آته مه اُو ره دوست میدنه و ما ام

اُو ره دوست میدنم و خود خو ره دزُو ظاهر مَوْنَمْ.

^{۲۲} یهودا -- ولرِ نه یهودایِ اسخریوطی -- دزُو گفت: ”یا مولا،

چی رقم آسته که خود ره دز مو نشو میدی، مگم نه د دنیا؟“

^{۲۳} عیسی د جواب شی گفت: ”اگه کسی مره دوست دشته بَشه، اُو

از کلام مه اطاعت مونه و آته مه اُو ره دوست میدشته بَشه و مو د

زندگی ازو آمده قد ازو مومنی. ^{۲۴} کسی که مره دوست ندره از

تورای مه اطاعت نموکنه. و توره که شمو میشنوید از خود مه نییه،

بلکه از آتِه آسته که مَره رِی کده.

^{۲۵} ای چیزا ره ما دَز شُمو گُفتُم دَ حالیکه هنوز قد شُمو آسْتُم.

^{۲۶} مگم پُشتیوان، یعنی روح اَلْقُدس که آتِه او ره دَ نامِ ازمه رِی مونه، او تمام چیزا ره دَز شُمو یاد میدیه و هر چیزی ره که ما دَز شُمو گُفتیم دَ یاد شُمو میره.

^{۲۷} ما دَز شُمو آرامش میدُم؛ آرامشِ خود خُو ره دَز شُمو میدُم، نه

رقمی که دُنیا میدیه، بلکه رقمی که ما دَز شُمو میدیم. پس دلِ های

شُمو پَریشان و ترس خورده نَبشه. ^{۲۸} شُمو شِنیدید که ما دَز شُمو

گُفتُم: 'ما مورُم و بَسَم پیش شُمو مییم.' اگه شُمو مَره دوست

میدَشْتید، خوش مُوشْدید که ما سُون آتِه خُو مورُم، چرا که آتِه از مه

کده بزرگتر آسته. ^{۲۹} ما ای چیزا ره پیش از واقع شُدون شی دَز شُمو

گُفتُم، تا وختیکه رُخ میدیه شُمو باور کنید. ^{۳۰} ما دیگه قد شُمو کَلو

توره نَموگُم، چُون حاکِم ازی دُنیا مییه. او دَ سرِ ازمه هیچ قُدرت

نَدره، ^{۳۱} مگم بلده ازی که دُنیا بدنه که ما آتِه ره دوست دَرُم، ما امُو

رقمیکه آتِه دَز مه امر کده عمل مُونم. باله شِنید که از اینجی

بوری.“

تاگِ حقیقی

۱۵ ^۱ ”ما تاگِ حقیقی آسْتُم و آتِه مه باغوان آسته. ^۲ هر شاخه

مه که بار نگیره او ره قیچی کده پورته مونه و هر شاخه که بار

بگیره او ره پاک مونه تا که کَلوتر حاصل بدیه. ^۳ شُمو امی آلی

بخاطرِ کلامی که ما قد شُمو گُفتیم پاک آسْتید. ^۴ شُمو دَز مه بُمَید

و ما دَز شُمو مُونم. هیچ شاخه دَ تنهایی خُو ثمر دده نَمیتنه سِوای

که دَ تاگِ بُمَنه. امی رقم شُمو ام نَمیتنید ثمر بدید، سِوای که دَز مه

بُمَیْد. ^۵ ما تاگ اَسْتَم و شَمو شاخه ها. کسی که دَز مه مَومنه و ما دَزو، اُو ثَمَرِ کَلو مِیْدیه، چُون جدا از مه شَمو هیچ کار نَمِیْتِیْد. ^۶ کسی که دَز مه نَمَنه، اُو مِثْلِ یِگ شاخه وَری دُور پورته شُدِه خُشک مَوشه و مَرْدَم اُو شاخه ها ره جَم کده دَ مَنه آتِش مِیْنْدَزِه تا که دَر بَگیره. ^۷ اگه شَمو دَز مه بُمَیْد و تورای مه دَز شَمو بُمَنه، هر چیزی که میخاهید طلب کُنید و اَمو رَقم بَلدِه شَمو مَوشه. ^۸ آتِه مه دَمزی طَریق بَزُرگی- و- جلال پَیْدا مَونه که شَمو کَلو ثَمَر بَدید و یارای مه بَشید.

^۹ اَمو رَقم که آتِه آسمانی مَره دوست دَره، ما ام شَمو ره دوست دَرَم. پس دَ مَحَبَّت مه بُمَیْد. ^{۱۰} اگه از احکام مه اِطَاعَت کُنید، دَ مَحَبَّت مه مَومَیْد، اَمو رَقمِیکه ما از احکام آتِه خُو اِطَاعَت کَدَم و دَ مَحَبَّت اَزو مَومَنم. ^{۱۱} ای چیزا ره ما دَز شَمو گُفْتَم تا که خوشی مه دَز شَمو وَجُود دَشْتِه بَشه و خوشی شَمو کَامِل شَنه. ^{۱۲} حُکَم از مه اینمی آسته که شَمو یِگدِیگِه خُو ره دوست دَشْتِه بَشید، اَمو رَقم که ما شَمو ره دوست دَرَم. ^{۱۳} ازی کده مَحَبَّت بَزُرگتَر وَجُود نَدَره که یِگو کس جان خُو ره بَلدِه دوستای خُو بَدیه. ^{۱۴} شَمو دوستای مه اَسْتید، اگه احکام مَره دَ جای بَیرید. ^{۱۵} ما دِیگِه شَمو ره غَلام نَموگَم، چُون غَلام نَمِیْدَنه که صَاحِب شی چیز کار مَونه؛ بَلکِه ما شَمو ره دوست مَومَم، چُون تمام چیزای ره که ما از آتِه خُو شِنِیْدَم دَز شَمو معلومدار کَدَم. ^{۱۶} شَمو مَره اِنْتِخَاب نَکدِید، بَلکِه ما شَمو ره اِنْتِخَاب کَدَم و ما شَمو ره مَقَرر کَدَم تا که بورید و ثَمَر بَدید و ثَمَر شَمو بُمَنه، تا هر چیزی که از آتِه آسمانی دَ نام ازمه طلب کُنید، اُو دَز شَمو بَدیه. ^{۱۷} اینمی حُکَم ره ما دَز شَمو مِیْدَم که شَمو یِگدِیگِه خُو ره دوست دَشْتِه بَشید.

دُنیا از یارای مسیح نفرت دَره

۱۸ اگه دُنیا از شُمو بد مُوبَره، بدِنید که از شُمو کده پیشتر از مه بد مُوبَرده. ۱۹ اگه شُمو دزی دُنیا تعلق میدَشتید، دُنیا شُمو ره مثل کسی خود خو دوست میدَشت. لیکن ازی که شُمو دزی دُنیا تعلق نَدَرید و ما شُمو ره ازی دُنیا اِنْتخاب کدیم، امزی خاطر دُنیا از شُمو بد مُوبَره. ۲۰ کلامی ره که ما قد شُمو گُفتم دَیاد خو بیرید: 'یگ غلام از صاحبِ خو کده بزرگتر نییه.' اگه مردَم مره آزار-و- اذیت کده، اونا شُمو ره ام آزار-و- اذیت مونه. اگه اونا از کلام ازمه اطاعت کده، از توره شُمو ام اطاعت مونه. ۲۱ مگم پگ امزی چیزا ره اونا از خاطر نام ازمه دَحق شُمو مونه، چون امو که مره ربی کده اونا او ره نَمینَخشه. ۲۲ اگه ما نَمیمدَم و دزوا نقل نَموکدَم، اونا گناه نَمیدَشت؛ لیکن آلی اونا بلده گناه خو کدَم بانه نَدَره. ۲۳ کسی که از مه بد مُوبَره، از آته مه ام بد مُوبَره. ۲۴ ما دَبین ازوا کارای ره کدَم که هیچ کس دیگه نکده. اگه ما امی کارا ره نَموکدَم، اونا گناه نَمیدَشت؛ مگم آلی اونا امی کارا ره دیده و هنوز ام از مه و از آته مه بد مُوبَره. ۲۵ لیکن امی چیزا واقع شده ربی یه تا کلامی که دَشریعت ازوا نوشته یه، پوره شنه که مَوگیه: 'اونا بدون کدَم دلیل از مه بد بُرد.'

۲۶ وختیکه پُشتیوان مییه، امو ره که از طرف آته پیش شُمو ربی مُونم، یعنی روح راستی که از آته آسمانی مییه، او دَباره ازمه شاهدی میدیه ۲۷ و شُمو ام شاهدی میدید، چون شُمو از اول قد ازمه بُودید.

۱۶ "ای چیزا ره ما دز شُمو گُفتم تا که شُمو از راه بُر نشنید.

^۲ اونا شُموره از عبادت خانه بُر مونه، بلکه زمانی مییه که هر کسی که شُموره بُکُشه، گمان مونه که خُدا ره خدمت مُوکنه. ^۳ و اونا امی چیزا ره از خاطری مونه که نه آتِه آسمانی ره مینخشه و نه مره. ^۴ پس امی چیزا ره دز شُمو گفتم تا زمانیکه وخت شی میرسه شُمو د یاد خو بیرید که ما شُمو ره دزی باره باخبر کده بودم. ما ای چیزا ره د اول قد شُمو نگفتم، چراکه ما قد شُمو بودم. ^۵ مگم آلی طرف امزو مورم که مره ری کده و یگ شُمو ام از مه نموپرسید که 'د کجا موری؟' ^۶ ولے ازی که امی چیزا ره دز شُمو گفتم، دل شُمو پُر از غم شده. ^۷ مگم ما حقیقت ره دز شُمو موگم که رفتون از مه د فایده شُمو آسته، چون اگه ما نروم پشتیوان پیش شُمو نمییه؛ لیکن اگه بورم، ما او ره پیش شُمو ری مونم. ^۸ وختیکه او مییه، او گناه، عدالت و قضاوت دُنیا ره برپرده مونه: ^۹ گناه ره، چراکه اونا دز مه ایمان نمیره؛ ^{۱۰} عدالت ره، چراکه ما طرف آتِه آسمانی مورم و شُمو دیگه مره نمینگرید؛ ^{۱۱} و قضاوت ره، چراکه د بله حاکم ازی دُنیا قضاوت شده.

^{۱۲} غدر چیزای دیگه ام درم که دز شُمو بگیم، لیکن شُمو آلی تاب شنیدون شی ره ندرید. ^{۱۳} مگم غیتیکه روح راستی مییه او شُمو ره سون تمام حقیقت ها هدایت مونه، چراکه او از پیش خود خو توره نموگیه، بلکه چیزی ره که میشنوه، اموره موگیه و از واقعه های که آمدنی آسته شُمو ره باخبر مونه. ^{۱۴} او دز مه بزرگی-و- جلال میدیه، چون چیزی ره که از مه حاصل کده، او ره دز شُمو اعلان مونه. ^{۱۵} تمام چیزای که د آتِه آسمانی تعلق دره از مه یه؛ امزی خاطر ما گفتم که او از چیزی که دز مه تعلق دره میگیره و دز شُمو اعلان مونه.

غمِ یارا دَ خوشی تبدیل موشه

۱۶ ”بعد از وختِ کم شُمُو دیگه مَره نَمینگرید و بَسْم بعد از وختِ کم شُمُو مَره مینگرید.“ ۱۷ اوخته بعضی یارای شی قد یگدیگه خُو گُفت: ”مقصدِ مولا چی آسته که مَوگه ’بعد از وختِ کم شُمُو دیگه مَره نَمینگرید و بَسْم بعد از وختِ کم شُمُو مَره مینگرید؟‘ و ام مَوگه، ’چرا که ما پیشِ آته آسمانی مورُم؟‘“ ۱۸ پس اونا گُفت: ”اُو که ’وختِ کم‘ مَوگه، چی معنی دَره؟ مو نَموفامی که دَ باره چی توره مَوگیه.“

۱۹ عیسی فامید که اونا میخایه ازُو سوال کنه، پس دَزوا گُفت: ”آیا شُمُو دَ باره ازی از یگدیگه خُو سوال مُونید که گُفتم: ’بعد از وختِ کم شُمُو دیگه مَره نَمینگرید و بَسْم بعد از وختِ کم شُمُو مَره مینگرید؟‘“ ۲۰ ما حقیقت ره دَز شُمُو مَوگم: شُمُو چخرا و مخته مُونید، ولے دُنیا خوشی مونه. شُمُو دِق-و-غمگی موشید، مگم غَم شُمُو دَ خوشی تبدیل موشه. ۲۱ یگ خاتو بخاطری که وختِ زیدون شی پوره شُدّه دَرْد میکشه، ولے زمانیکه نلغه دَ دُنیا آمد، دَرْد و غَم شی از یادِ ازُو موره، چُون اُو بخاطرِ اُوردونِ یگِ انسان دَ دُنیا خوشی مونه. ۲۲ پس شُمُو ام فِعلاً دِق-و-غمگی اَسْتید؛ مگم ما شُمُو ره دُوباره مینگرم و دِل شُمُو خوشی مونه و خوشی شُمُو ره هیچ کس از شُمُو نَمیگیره.“

دَ باره دُعا

۲۳ ”دَمَرُو زمان شُمُو از مه هیچ چیز پُرسان نَمونید. ما حقیقت ره دَز شُمُو مَوگم، هر چیزیکه از آته آسمانی دَ نامِ ازمه طلب کُنید اُو دَز شُمُو میدیه. ۲۴ تا آلی ره شُمُو هیچ چیز دَ نامِ ازمه طلب نکدید؛

طلب کُنید و دَز شَمو دَدِه مُوشه تا که خوشی شَمو پُوره شنه.

^{۲۵} ای چیزا ره ما دَز شَمو دَ مَثَلِ گُفْتُم. لیکن ساعت شی مییه که دیگه ما دَ مَثَلِ قد شَمو توره نَموگِیم، بلکه واضح دَ باره آتِه آسمانی قد شَمو نقلِ مُونم. ^{۲۶} دَ او زمان شَمو دَ نامِ ازمه طلبِ مُونید و ما دَز شَمو نَموگم که بلده شَمو از آتِه طلبِ مُونم، ^{۲۷} چون آتِه خود شی شَمو ره دوستِ دَرِه، چرا که شَمو مره دوستِ دَرید و ایمانِ دَرید که ما از طرفِ آتِه اَمَدیم. ^{۲۸} ما از پیشِ آتِه اَمدم و دَ دُنیا داخلِ شدم؛ و آلی ای دُنیا ره ایله کده پس طرفِ آتِه مورم.

^{۲۹} یارای شی گُفت: ”اینه، آلی واضح نقلِ مونی و دَ مَثَلِ توره نَموگی. ^{۳۰} آلی مو میدنی که تو پگ چیزا ره موفامی و هیچ کس ضرورتِ ندره که از تو سوال کنه. دَ وسیله امزی مو ایمان میری که تو از طرفِ خدا اَمده. ^{۳۱} عیسی دَ جوابِ ازوا گُفت: ”شمو آلی ایمان اوردید؟ ^{۳۲} اینه، وختی مییه، بلکه امی آلی اَمده که شمو تیت پرک موشید، هر کدم شمو سون جای خود خو مورید و مره تنها میلید. ولری باوجودِ ازی ام ما تنها نَمومم، چرا که آتِه آسمانی قد مه آسته. ^{۳۳} اینمی چیزا ره ما قد شَمو گُفتم تا که شَمو دَز مه آرامش دشته بشید. دَ ای دُنیا شَمو رنج و زحمت مینگرید، مگم خاطرِ جَم بشید، چرا که ما دَ سرِ دُنیا پیروز شدیم.“

دُعایِ عیسیٰ بلده پیروای شی

۱۷ ^۱ بعد از گفتونِ امزی توره ها عیسیٰ رُوی خوره باله کده سون آسمو توخ کد و گُفت: ”آی آتِه آسمانی، امو وخت رسیده؛ باچه خوره بزرگی-و-جلالِ بدی تا که باچه تو ام توره جلالِ بدیه؛ ^۲ چون تو اوره دَ بله تمام بشر اختیارِ ددی تا او بلده تمام

کسای که تُو دَزُو دَدی زِنْدگی اَبَدی بَدیه. ^۳ زِنْدگی اَبَدی اینْمی اَسْتِه که اُونَا تُو ره که خُدای یِکْتَا و حَقِیقِی اَسْتی و عِیْسِی مَسِیح ره که تُو رِی کَدے، بِنَخْشِه. ^۴ کارای ره که تُو دَز مه تَسْلِیْم کَدْدی تا اِنْجَام بَدِیْم، ما تَکْمِیل کَدْم و اَمْزِی طَرِیق بُزْرگی-و- جَلال تُو ره دَ زَمِی ظَاہِر کَدْم. ^۵ و اَلِی، اَی آتِه، مَرِه قَد خُود خُو قَتِی بُزْرگی-و- جَلال بَدِی، اَمُو رَقْم بُزْرگی-و- جَلال که ما پِیش از شُرُوع دُنْیا قَد تُو دَشْتُم.

^۶ ما نَام تُو ره بَلَدِه اَمْزُو نَفْرَا که تُو اَزِی دُنْیا دَز مه دَدِی، مَعْلُومَدَار کَدْم. اُونَا دَز تُو تَعْلُق دَشْت و تُو اُونَا ره دَز مه عَطَا کَدِی و اُونَا از کَلَام تُو اِطَاعَت کَد. ^۷ اَلِی اُونَا مِیْدَنِه، هَر چِیزِی که تُو دَز مه دَدِی از طَرَفِ اَزْتُو یَه. ^۸ توره های ره که تُو دَز مه دَدِی، ما دَزُوا رَسَنْدُم و اُونَا قَبُول کَد و وَاقِعاً فَا مِیْد که ما از طَرَفِ اَزْتُو اَمَدِیْم و اُونَا بَاوَر کَد که تُو مَرِه رِی کَدے. ^۹ ما بَلَدِه اَزُوا دُعَا مُونْم؛ ما بَلَدِه دُنْیا دُعَا نَمُونْم، بَلْکِه بَلَدِه کَسَای دُعَا مُونْم که تُو دَز مه دَدِی، چِرَا که اُونَا دَز تُو تَعْلُق دَرِه. ^{۱۰} تَمَام چِیزِای که دَز مه تَعْلُق دَرِه، از تُو یَه و تَمَام چِیزِای که دَز تُو تَعْلُق دَرِه، از مه یَه و ما دَ وَسِیْلِه اَزُوا بُزْرگی-و- جَلال پِیْدَا کَدْم. ^{۱۱} ما دِیْگِه دَ دُنْیا نَمُونْم، مِگَم اُونَا هِنُوز دَ دُنْیا اَسْتِه و ما طَرَفِ اَزْتُو مِیْم. اَی آتِه مُقَدَّس، اُونَا ره دَ وَسِیْلِه نَام خُو که دَز مه عَطَا کَدے، نِگَاہ کُو تَا که اُونَا یِگ بَشِه، اَمُو رَقْمِیکِه مُو یِگ اَسْتی. ^{۱۲} تا زَمَانِیکِه ما قَد اَزُوا بُوْدْم، ما اُونَا ره دَ وَسِیْلِه نَام اَزْتُو که دَز مه دَدِی، نِگَاہ کَدْم و اَزُوا مَحَافِظَت کَدْم و هِیچ کَدْم شِی از بَیْن نَرَفْت بَعِیْر از اَمْزُو بَاچِه جَهَنْمِی، تَا که نُوْشْتِه هَای کِتَابِ مُقَدَّس پُورِه شُنِه. ^{۱۳} و اَلِی طَرَفِ اَزْتُو مِیْم و اِی چِیزَا ره هِنُوز که دَ دُنْیا اَسْتُم مُوگَم تَا که اُونَا خُوشِی مَرِه دَ وُجُود خُو پُر-و- لَبْرِیز دَشْتِه بَشِه. ^{۱۴} ما کَلَام تُو ره دَزُوا رَسَنْدُم، وَلِی دُنْیا اَزُوا بَد مُوْبَرِه، چُون

أونا دَ دُنْیا تَعَلَّقْ نَدْرَه اُمُو رَقْمِ که ما ام دَزِی دُنْیا تَعَلَّقْ نَدْرَم.

^{۱۵} خَاهِشِ اَزْمَه اِی نِیْیَه که تُو اُونَا رَه اَزِی دُنْیا بُبْرِی، بَلْکِه اِی اَسْتَه که اُونَا رَه اَزِ شَیْطُو نِگَاه کُنِی. ^{۱۶} اُونَا دَاِی دُنْیا تَعَلَّقْ نَدْرَه، اُمُو رَقْمِیْکِه که ما ام دَ دُنْیا تَعَلَّقْ نَدْرَم. ^{۱۷} اُونَا رَه دَ وِسِیْلَه رَاسْتِی-و- حَقِیْقَتِ تَقْدِیْسِ کُو؛ کَلَامِ اَزْ تُو رَاسْتِی-و- حَقِیْقَتِ اَسْتَه. ^{۱۸} اُمُو رَقْمِیْکِه تُو مَرَه دَ دُنْیا رِی کَدِی، ما ام اُونَا رَه دَ دُنْیا رِی کَدَم. ^{۱۹} اَزِ خَاطِرِ اَزْوا ما خُود رَه تَقْدِیْسِ مُوْنَم، تا که اُونَا ام دَ رَاسْتِی-و- حَقِیْقَتِ تَقْدِیْسِ شُنَه.

^{۲۰} دُعَاِی اَزْمَه تَنْهَا بَلْدَه اَمْزِیا نِیْیَه، بَلْکِه اَمْچُنَانِ بَلْدَه کَسَاِی که دَ وِسِیْلَه شَاهِدِی اَمْزِیا دَزْ مَه اِیْمَانِ مِیْرَه، ^{۲۱} تا که پَگِ شِی یِگِ بَشَه، اُمُو رَقْمِیْکِه تُو، اِی آتَه، دَزْ مَه اَسْتِی و ما دَزْ تُو اَسْتَم و دُعَاِی مُوْنَم که اُونَا ام دَزْ مَو بَشَه تا دُنْیا باوَر کُنَه که تُو مَرَه رِی کَدِی. ^{۲۲} بَزُرْگِی-و- جَلَالِی رَه که تُو دَزْ مَه دَدِی، ما دَزْوا دَدَم تا اُونَا یِگِ بَشَه اُمُو رَقْمِیْکِه مَو یِگِ اَسْتِی: ^{۲۳} ما دَزْوا و تُو دَزْ مَه، تا که اُونَا کَامِلاً یِگِ بَشَه و تا دُنْیا بَدَنَه که تُو مَرَه رِی کَدِی و اُونَا رَه دُوسْتِ دَرِی، اُمُو رَقْمِیْکِه مَرَه دُوسْتِ دَرِی.

^{۲۴} اِی آتَه، ما اَرْزُو دَرَم، کَسَاِی رَه که تُو دَزْ مَه دَدِی، دَ هَر جَاِی که ما اَسْتَم، اُونَا ام قَدِ اَزْمَه قَتِی بَشَه، تا که اُونَا بَزُرْگِی-و- جَلَالِی رَه که تُو دَزْ مَه دَدِی بِنِگْرَه، چَرَا که تُو پِیْشِ اَزِ خَلِیْقَتِ دُنْیا مَرَه دُوسْتِ دَشْتِی. ^{۲۵} اِی آتَه عَادِلِ، اِگْرَچِه دُنْیا تُو رَه نَمِیْنَخَشَه، مِگَم ما تُو رَه مِیْنَخَشَم و اَمِیا مِیْدَنَه که تُو مَرَه رِی کَدِی ^{۲۶} و ما نَامِ تُو رَه دَزْوا مَعْرِفِی کَدَم و با ز ام مَعْرِفِی مُوْنَم تا مُحَبَّتِی که تُو بَلْدَه اَزْمَه دَرِی، دَزْوا بَشَه و ما ام دَزْوا بَشَم.

۱۸^۱ وختیکه عیسیٰ امی چیزا ره گُفت، او قد یارای خو د او طرف قولِ قدرون رفت. د اونجی یگ باغ بود و عیسیٰ قد یارای خو د منه امزو باغ در آمد. ^۲ مگم یهودا، امو کسی که او ره دگیر میدد، ام امو جای ره بلد بود، چرا که عیسیٰ غدر وختا قد یارای خو د اونجی جم موشد. ^۳ پس یهودا قد یگ دلِ عسکر و صاحب منصب از طرف پیشوایون بزرگ و فریسیا قد چراغ ها، مشعل ها و سلاح ها د اونجی آمد. ^۴ عیسیٰ از تمام چیزای که د سر شی میمد خبر دشت، ولے باز ام پیش آمده دزوا گُفت: ”کی ره موپالید؟“ ^۵ اونا د جواب شی گُفت: ”عیسای ناصری ره.“ عیسیٰ دزوا گُفت: ”ما استم.“ و یهودا که او ره دگیر میدد، ام قد ازوا ایسته بود. ^۶ وختیکه او دزوا گُفت ”ما استم“، اونا پسکی پسکی رفته د زمی اُفتد. ^۷ او بسم ازوا پُرسان کد: ”شمو کی ره موپالید؟“ اونا گُفت: ”عیسای ناصری ره.“ ^۸ عیسیٰ د جواب ازوا گُفت: ”ما دز شمو گُفتم که ما استم. اگه شمو مره موپالید، امیا ره بیلید که بوره.“ ^۹ ای کار شد تا کلامی که او گُفتد: ”امزو کسای که تو دز مه ددے، یگ شی ره ام گم نکدیم“ پوره شنه. ^{۱۰} اوخته شمعون پترس که یگ شمشیر دشت، او ره کشیده غلام پیشوای بزرگ ره زد و گوشِ راست شی ره منئی کد. نام امزو غلام ملوک بود. ^{۱۱} ولے عیسیٰ د پترس گُفت: ”شمشیر خو ره د پوش شی بیل! آیا جامی ره که آته آسمانی دز مه دده، وچی نکم؟“

^{۱۲} اوخته دلِ عسکرا و قومندان ازوا قد صاحب منصبای یهود، عیسیٰ ره گرفتار کده بسته کد. ^{۱۳} اول او ره پیش حنا خسری قیافا بُرد که قیافا دمزو سال پیشوای اعظم بود. ^{۱۴} قیافا امو کسی بود که یهودیا ره مشوره دده گُفتد: ”بهتر آسته که یگ نفر بلده پگ مردم

۱۵ شِمعون پِترُس و یگ یارِ دِیگه از پسِ عِیسی رفت. و ازی که اُمو یارِ دِیگه قد پیشوای بزرگ شِنخته بُود، اُو خُن عِیسی قتی دَ مَنه حَولی پیشوای بزرگ دَر اَمَد. ۱۶ مگم پِترُس بُرو دَ دانِ درگه ایسته شُد. اوخته اُمو یارِ دِیگه که قد پیشوای بزرگ شِنخته بُود، بُر شُدِه قد کِنیزی که درگه‌وان بُود گپ زد و پِترُس ره داخلِ اُورد. ۱۷ اُمو کِنیز که درگه‌وان بُود دَ پِترُس گُفت: ”تُو از جُمَلِه یارای امزی آدم نیبی؟“ اُو گُفت: ”نَه، نییم.“ ۱۸ دَمزُو غَیت نوکرا و صَاحِب مَنصَبَا دَ گِرِدِ قَوغِ آتَشِ که دَر دَدِه بُود ایسته شُد، چُون هَوا یَخ بُود و اونا خود ره گرم مُوکد. پِترُس ام قد ازوا قتی ایسته بُود و خود ره گرم مُوکد.

سوالاتی پیشوای بزرگ از عیسی

۱۹ پس پیشوای بزرگ از عیسی دَ باره یارای شی و تعلیمای که میدد سوال کد. ۲۰ عیسی دَ جواب شی گُفت: ”ما دَ دُنیا بَرَمَلا توره گُفتیم و همیشه دَ عِبَادَتِ خانِه ها و خانِه خُدا که پگ یهودیا جَم موشه، تعلیم دَدیم. ما هیچ چیز ره تاشکی نَگُفتیم. ۲۱ چرا از مه پُرسان مونی؟ از کسای که توره مَره شِنیده، پُرسان گو که ما دزوا چیز خیل گُفتیم، چُون اونا میدنه که ما چی گُفتیم.“ ۲۲ وختیکه عیسی امی چیزا ره گُفت، یکی امزُو صَاحِب مَنصَبَا که پالوی شی ایسته بُود، اُو ره یگ چپات زده گُفت: ”آیا تُو دَ پیشوای بزرگ امی رقم جواب میدی؟“ ۲۳ عیسی دَ جواب شی گُفت: ”اگه بد گُفتیم، بدی شی ره بگی؛ اگه دُرست گُفتیم، چرا مَره میزنی؟“ ۲۴ پس حنّا اُو ره دِست بسته دَ پیشِ قِیافا پیشوای اعظم ری کد.

پترس عیسیٰ ره انکار مونه

۲۵ دَمزُو غَیتِ که شِمعون پترس ایسته بُود و خود ره گرم مُوکد، بعضی ازوا دَرشی گُفت: ”نه که تُو ام یکی از یارای ازو آستی، یا نیستی؟“ او انکار کده گُفت: ”نه، نیسم.“ ۲۶ یکی از خدمتگرای پیشوای بزرگ قوما ی امزُو کسی بُود که پترس گوش شی ره منٹی کدُد. امو خدمتگار گُفت: ”آیا ما تُو ره دَ باغ قد ازو ندیدم؟“ ۲۷ پترس بسم انکار کد و دَمزُو غَیت خروِس دَ بَنگ دَدو شد.

عیسیٰ دَ پیش پیلاتس

۲۸ بعد ازو اونا عیسیٰ ره از خانه قیافا دَ قصرِ حاکِمِ رومی بُرد. صَباح گاه بُود و یهودیا خودون شی دَ منَه قصر داخل نَشُد تا نجس نَشنه و از خوردونِ قُرانی عیدِ پِصحِ نَمَنه. ۲۹ پس پیلاتس دَ بُرو پیش ازوا آمده گُفت: ”دَ خِلافِ امزی آدم چی ادعا دَرید؟“ ۳۰ اونا دَ جوابِ ازو گُفت: ”اگه ای آدم بدکار نمُوبُود، مو او ره دَز تُو تسلیم نمُوکدی.“ ۳۱ پیلاتس دَزوا گُفت: ”شُمو ای ره بُرید و دَ مُطابقِ شریعتِ خودون خُو دَ بِلِه ازو قضاوت کُنید.“ یهودیا دَزو گُفت: ”مو امی اختیار ره نَدری که یگو کس ره اعدام کُنی.“ ۳۲ ای واقعه رُخ دَد تا گُفته عیسیٰ که معلومدار کدُد که دَ چی طریقه باید بُمره، پوره شنه.

۳۳ اوخته پیلاتس پس دَ منَه قصر خُو رفت و عیسیٰ ره کوی کده گُفت: ”آیا تُو پادشاهِ یهودیا آستی؟“ ۳۴ عیسیٰ دَ جوابِ ازو گُفت: ”آیا تُو ای ره از پیشِ خود خُو گُفتی یا دیگه مردُم دَ باره ازمه دَز تُو نقل کده؟“ ۳۵ پیلاتس دَ جوابِ شی گُفت: ”آیا ما یگ یهودی آسْتُم؟ قومِ خود تُو و پیشوایونِ بزرگ تُو ره دَز مه تسلیم کده؛ تُو

چی کار کدے؟“ ^{۳۶} عیسیٰ دَ جوابِ ازو گُفت: ”پادشاهی از مه دزی دُنیا تعلق ندره. اگه پادشاهی از مه دزی دُنیا تعلق میدشت، نفرای مه جنگ مُوکد تا ما دَ یهودیا تسلیم دده نَمُوشدُم. مگم اُطور نَشُد، چراکه پادشاهی از مه دزی دُنیا هیچ تعلق ندره.“

^{۳۷} اوخته پیلاتس دزشی گُفت: ”پس تُو پادشاه آستی؟“ عیسیٰ دَ جوابِ ازو گُفت: ”تُو دُرست مُوگی که ما پادشاه آسُم. ما بلده امزی مقصد پیدا شدُم و بلده امزی دَ دُنیا آمدُم که دَ باره حقیقت شاهدی بدُم و هر کس که طرفدار حقیقت آسته آواز مره میشنوه.“

^{۳۸} پیلاتس دزشی گُفت: ”حقیقت چی آسته؟“

بعد از گُفتونِ امزی توره، اُو بسم دَ برو پیشِ یهودیا آمده دزوا گُفت: ”ما هیچ دلیل بلده محکوم کدونِ امزی آدم پیدا نَتِنسُم.“

^{۳۹} ولے شمو یگ رَسْم-و- رَواج دَرید که ما یگ نفر ره دَ عیدِ پِصح بلده شمو ایله کُنم؛ آیا شمو میخاهید که پادشاهِ یهودیا ره بلده شمو ایله کُنم؟“ ^{۴۰} اوخته اونا بسم چیغ زده گُفت: ”ای ره نه، بلکه باراباس ره ایله کُو،“ دَ حالیکه باراباس یگ راهزن بود.

۱۹ | پس پیلاتس عیسیٰ ره بُرده قَمچی کُوی کد. ^۲ و عسکرا از خِمچه خاردار یگ تاج جور کده بله سر شی ایشت و قبای درازِ آرغوانی ره دَ جان شی دَد. ^۳ اونا پیش شی آمده مُوگُفت: ”زنده باد پادشاهِ یهودیا!“ و قد چپات دَ رُوی شی میزد. ^۴ اوخته پیلاتس بسم بُرو آمده دزوا گُفت: ”اینه، ما اُو ره دز شمو بُرو میرُم تا بدیند که ما هیچ دلیل بلده محکوم کدونِ ازو پیدا نَتِنسُم.“ ^۵ پس عیسیٰ تاج خاردار و قبای درازِ آرغوانی دَ جان شی بُرو آمد. پیلاتس دزوا گُفت: ”اینه، آدم شمو!“

^۶ وختیکه پیشوایون بزرگ و صاحب منصباً او ره دید، اونا چیغ زده گُفت: ”دَ صلیب میخکوب کو، او ره دَ صلیب میخکوب کو!“ پیلاتس دزوا گُفت: ”شمو او ره بُرید و دَ صلیب میخکوب کنید، چراکه ما هیچ دلیل بلده محکوم کدون ازو پیدا ننتسُم.“
^۷ یهودیا دَ جواب ازو گُفت: ”مو شریعت دری و دَ حساب شریعت او باید کشته شنه، چراکه او خود ره باچه خدا مَوگه.“^۸ وختیکه پیلاتس ای توره ره شنید، زیادتر ترس خورد.^۹ او بسم منه قصر در آمد و دَ عیسی گُفت: ”تو از کجا استی؟“ مگم عیسی هیچ جواب ندد.^{۱۰} پس پیلاتس دزوا گُفت: ”تو قد ازمه گپ نمیزنی؟ آیا تو خبر نداری که ما قدرت درم که تو ره ایله کنم و ام قدرت درم که تو ره دَ سرِ صلیب بکشم؟“^{۱۱} عیسی دَ جواب شی گُفت: ”تو هیچ قدرت دَ سرِ ازمه نمیدستی، اگه از باله دز تو دده نموشد. امزی خاطر کسی که مره دز تو تسلیم کده، گناه کته تر دره.“^{۱۲} امزو وخت بعد پیلاتس کلو کوشش کد که او ره ایله کنه، مگم یهودیا چیغ زده مَوگفت: ”اگه ای آدم ره ایله کنی تو دوست قیصر نیستی! هر کسی که خود خو ره پادشاه بگیه، او مُخالف قیصر آسته.“
^{۱۳} وختیکه پیلاتس ای تورا ره شنید، عیسی ره برو آورد و خود شی دَ یگ جای دَ نام «سنگ فرش» که دَ زیونِ عبرانی «جباتا» گُفته موشد، دَ چوکی قضاوت ششت.^{۱۴} امور روز، روز تیاری بلده عیدِ پصح بود و ساعت ششم روز. پیلاتس دَ یهودیا گُفت: ”اینه، پادشاه شمو!“^{۱۵} ولے اونا چیغ زده گُفت: ”گم کو او ره! طلعت شی ره گم کو! بُر دَ صلیب بکش!“ پیلاتس دزوا گُفت: ”پادشاه شمو ره دَ صلیب بکشم؟“ پیشوایون بزرگ جواب دده گُفت: ”مو غیر از قیصر دیگه پادشاه نداری.“^{۱۶} پس پیلاتس او ره دزوا تسلیم کد تا دَ صلیب کشته شنه.

عیسی د صلیب گشته موشه

اوخته اونا عیسی ره گرفت^{۱۷} و او صلیب د شانه شی بُرو رفت و طرف امزو جای که «کاسه سر» گفته موشد، ری شد. امو جای ره د زبونِ عبرانی «گلگتا» موگفت.^{۱۸} اونا دمزو جای عیسی ره د صلیب میخ کوب کد و قد ازو قتی دو نفر دیگه ام بود، د ای طرف و د او طرف شی و عیسی د مینکل ازوا.^{۱۹} پیلاطس یگ عنوان نوشته کده د صلیب نصب کد که امیطور خنده موشد:

“عیسای ناصری، پادشاهِ یهودیا.”

^{۲۰} امی عنوان ره غدرِ یهودیا خاند، چون امو جای که عیسی ره د صلیب میخکوب کد، د شار نزدیک بود. امو عنوان د زبونایِ عبرانی، لاتینی و یونانی نوشته شد.^{۲۱} پس پیشوا یونِ بزرگِ یهودیا رفته د پیلاطس گفت: “پادشاهِ یهودیا نوشته نکو، بلکه نوشته کو که ای آدم گفت: ”ما پادشاهِ یهودیا استم.““^{۲۲} پیلاطس د جواب ازوا گفت: “چیزی که نوشته کدم، نوشته کدم.”

^{۲۳} وختیکه عسکرا عیسی ره د صلیب میخ کوب کد، اونا کالای شی ره گرفته د چار حصه تقسیم کد که د هر عسکر یگ حصه رسید. قبای شی ره ام گرفت، ولے او بے درز بود و از باله تا دامون د یگ تکه بافته شد.^{۲۴} پس اونا قد یگدیگه خو گفت: “بید که ای ره پاره نکنی، بلکه د بله شی پشک پورته کنی تا بنگری که از کی موشه.” ای ره گفت تا نوشته کتابِ مقدس پوره شه که موگه: “اونا کالای مره د منه خو تقسیم کد و د بله قبای مه پشک آندخت.” پس عسکرا امی کارا ره کد.

^{۲۵} د نزدیکِ صلیبِ عیسی اینی کسا ایسته بود: آبه عیسی، خوارِ آبه

شی، مریم خاتونِ کلویاس و مریمِ مجدلیه. ^{۲۶} وختیکه عیسیٰ آبه خو ره قد امزو یارِ دوست دشتنی خو یگجای ایسته دید، او د آبه خو گُفت: ”آی خاتو، اینه باچه تو.“ ^{۲۷} بعد ازو دمزو یار گُفت: ”اینه، آبه تو.“ و امزو ساعت بعد، امو یار او ره د خانه خو بُرد.

^{۲۸} بعد ازو عیسیٰ دید که تمام چیزا تکمیل شده و بلده ازی که نوشته های کتابِ مقدس پوره شنه، او گُفت: ”ما تُشنه شدیم.“ ^{۲۹} د اونجی یگ گوزه پُر از سرکه انگور ایسته بود. پس اونا یگ اسفنج ره د منه شی غوئه کده د سر یگ نی ایشته و نزدیک دان شی بُرد. ^{۳۰} غیتیکه سرکه انگور د دانِ عیسیٰ رسید، او گُفت: ”خلاص شد.“ بعد ازو سر خو ره تا اندخت و روح خو ره تسلیم کد.

^{۳۱} امو روز، روزِ تیاری بود و ازی که یهودیا نمیخواست جسدًا د روزِ آرام د بله صلیب بُمَنه، خصوصاً د امزو روزِ آرام که روزِ بزرگِ عید بود، اونا از پیلاتس خواهش کد که پایای مصلوب شده ها میده شنه تا جسدای ازوا بُرده شنه. ^{۳۲} پس عسکرا آمده ام پایای نفرِ اول ره و ام پایای نفرِ دوم ره که قد عیسیٰ یگجای د صلیب میخکوب شُد، میده کد. ^{۳۳} مگم غیتیکه اونا پیشِ عیسیٰ رسید و دید که او گاه مُرده، اونا پایای شی ره میده نکد. ^{۳۴} لیکن یکی امزو عسکرا قد نیزه خو د بغلِ عیسیٰ زد که دستی خون و آواز بغل شی بُر شد. ^{۳۵} امو کسی که ای چیزا ره دید، شاهیدی دد و شاهیدی ازو راست آسته. او میدنه که او حقیقت ره موگه تا شمو ام باور کنید. ^{۳۶} امی چیزا رُخ دد تا نوشته های کتابِ مقدس پوره شنه که موگه: ”یگ استغونِ ازو ام میده نموشه.“ ^{۳۷} و دیگه نوشته های کتابِ مقدس باز ام موگه: ”اونا سونِ امزو کسی توخ مونه که او ره قد نیزه زده.“

^{۳۸} بعد ازى واقعه ها يوسف که از شارِ رامه و پيرو عيسى بود، ولے
 از ترس يهوديا تاشكى پيروى موكد، از پيلاٹس خواهش كد تا دزو
 اجازه بديه كه جسدِ عيسى ره بیره و پيلاٹس دزو اجازه دد. پس او
 آمده جسدِ عيسى ره بُرد. ^{۳۹} و نيقوديموس كه د شروع يگ شاو
 پيش عيسى آمدد، او ام آمد و موادِ خوشبوى گت شده مر و عود ره
 كه تقريباً پنج سير بود، آورد. ^{۴۰} پس اونا جسدِ عيسى ره گرفته د
 مطابق رسم- و- رواجِ يهوديا قد موادِ خوشبوى د منه كفن پيچ دد.
^{۴۱} دمزو جاي كه عيسى مصلوب شدد يگ باغ بود و د منه باغ
 يگ قبر نو كنده شده موجود بود كه تا هنوز هيچ كس د اونجى
 دفن نشدد. ^{۴۲} ازى كه امو روز، روز تيارى عيد بلده يهوديا بود و
 قبر ام نزديك بود، اونا عيسى ره د منه امزو قبر غار مانند ايشت.

۲۰ ^۱ د روز اول هفته مريم مجدليه صباح گاه كه هنوز هوا
 تريك بود، د سر قبر آمد و ديد كه سنگ از دانِ قبر يگ طرفه
 شده. ^۲ پس او دويدة پيش شمعون پترس و امو يار ديگه كه عيسى
 او ره دوست دشت آمد و دزوا گفتم: ”اونا مولا ره از قبر برده و
 مو خبر ندرے كه او ره د كجا ايشته.“ ^۳ اوخته پترس و امو يار
 ديگه بر شده سون قبر ربي شد. ^۴ اونا هر دوى شى قتي مودويد،
 ليكن امو يار ديگه از پترس كده پيش شد و اول د سر قبر رسيد ^۵ و
 خود ره خم كده ديد كه كفن د منه قبر آسته، ولے او داخل نرفت.
^۶ شمعون پترس از پشت ازو آمد و منه قبر داخل شد و ديد كه كفن
 د اونجى ايشته بود، ^۷ ولے دستمالى كه د سر عيسى بود قد كفن
 ايشته نبود، بلكه جدا پيچنده شده د يگ جاي ايشته بود. ^۸ پس
 يار ديگه كه اول د سر قبر آمدد، ام داخل رفت و ديد و ايمان
 آورد. ^۹ اونا تا هنوز نوشته هاى كتاب مقدس ره نفاميدد كه او از
 مرده ها بايد دوباره زنده شنه. ^{۱۰} پس يارا تاو خورده د خانه هاى

۱۱ مگم مَریم دَ برونِ قبر ایسته بُود و چخرا مُوکد. دَ حالیکه دَرَو چخرا مُوکد، اُو خود ره خَم کده مَنه قبر ره توخ کد ۱۲ و دُو ملاییکه سفید پوش ره دَ امزُو جای که جَسَدِ عیسیٰ ایسته شُدُد، دید. یگ شی طرفِ سر شی و دیگه شی طرفِ پای شی شِشتُد. ۱۳ و اونا دَز شی گُفت: ”آی خاتُو، چرا چخرا مُونی؟“ اُو دَزوا گُفت: ”اونا مَولای مَره گِرِفته بُرده و ما خبر نَدَرُم که اُو ره دَ کُجا ایسته.“

۱۴ وختیکه مَریم امی چیزا ره گُفت، پس دَور خورد و عیسیٰ ره ایسته دید، مگم نَفامید که اُو عیسیٰ آسته. ۱۵ عیسیٰ دَزشی گُفت: ”آی خاتُو، چرا چخرا مُونی؟ کی ره مُوپالی؟“ مَریم دَ گمانِ ازی که اُو باغوان آسته، دَزشی گُفت: ”صاحب، اگه تُو اُو ره بُردی دَز مه بگی که اُو ره دَ کُجا ایسته تا ما اُو ره بَرُم.“ ۱۶ عیسیٰ دَزشی گُفت: ”مَریم.“ مَریم دَور خورد و دَ عِبرانی دَز شی گُفت: ”رَبونی،“ یعنی اُستاد. ۱۷ عیسیٰ دَزو گُفت: ”دَز مه دِست نَزو، چرا که ما تا هنوز پیشِ آتِه خُو نَرَفَتیم؛ بلکه پیشِ برارای مه بورُو و دَزوا بگی که 'ما پیشِ آتِه ازخُو و آتِه ازشُمُو و خُدای ازخُو و خُدای ازشُمُو باله مورُم.“ ۱۸ اوخته مَریم مَجَدَلِیه پیشِ یارا آمد و دَزوا اِعلان کده گُفت: ”ما مَولا ره دیدُم!“ و امو چیزای ره که عیسیٰ دَز شی گُفتد، دَزوا نَقَل کد.

عیسیٰ دَ یارای خُو ظاهرِ مُوشه

۱۹ شامِ امزُو روزِ اوّلِ هفتِه وختیکه یارا دَ یگ جای جَم بُود و از ترسِ یهُودیا درگه های امزُو جای ره کیپ کدُد، بی بلغه عیسیٰ آمد و دَ مینکل جای ایسته شُدِه دَزوا گُفت: ”سلام عَلَیکُم.“

۲۰ وختیکه امی ره گُفت، اُو دِستا و بغل خُو ره دَزوا نِشو دَد و یارا

از دیدونِ مولا کلو خوشحال شد. ^{۲۱} اوخته عیسیٰ بِسْمِ دَزُوا گُفت: ”سلام دَز شُمُو. امُو رِقْمِ که آتِه آسمانی مَرِه رِی کده، ما ام شُمُو ره رِی مُونِم.“ ^{۲۲} بعد از گُفتونِ امزی توره او دَسِرِ ازوا دَم کده گُفت: ”روح اَلْقُدَس ره حاصِل کُنید. ^{۲۳} اگه شُمُو گناه های کسی ره بُبَخشید، اونا بَخشیده موشه و اگه نَبَخشید، اونا بَخشیده نَموشه.“

^{۲۴} مگمِ توما، یکی امزُو دوازده یارای عیسیٰ که معنای نام شی «دوگنی» آسته، وختیکه عیسیٰ اَمَدِ قَدِ ازوا نَبُود. ^{۲۵} پس دِیگه یارا دَز شی گُفت: ”مو مولا ره دیدی.“ مگمِ او دَزُوا گُفت: ”تا که جای میخا ره دَ دِستای شی نَنگَرُم و کِلک خُو ره دَ جای میخا و دِست خُو ره دَ بَغل شی نَه ایلم، ایمان نَمیرُم.“ ^{۲۶} هشت روز بعد یارای عیسیٰ بِسْمِ داخِلِ امزُو خانه بُود و توما / م قد ازوا قتی بُود. دَ حالیکه درگه ها کیپ بُود، عیسیٰ اَمَدِ و دَ مینکلِ ازوا ایسته شُدِه گُفت: ”سلام دَز شُمُو.“ ^{۲۷} بعد ازو دَ توما گُفت: ”کِلک خُو ره اینجی بیل و دِستای مَرِه بِنِگَر؛ دِستای خُو ره ام بیر و دَ بَغل مه بیل و برِ ایمان نَبَش، بلکه ایمان دَشته بَش.“ ^{۲۸} توما دَ جواب شی گُفت: ”یا مولا ی مه و خُدای مه!“ ^{۲۹} عیسیٰ دَز شی گُفت: ”آیا بخاطری که مَرِه دیدی، ایمان اُوردی؟ نیک دَ بَخْتِ امزُو کسای که مَرِه نَدیده، ولِی باز ام ایمان میره.“

^{۳۰} عیسیٰ غَدَرِ مُعْجَزای دِیگه ام دَ حُضُورِ یارا کَدُد که دَمزی کِتَابِ نَوِشته نَشُدِه. ^{۳۱} مگمِ امی چیزا نَوِشته شُد تا شُمُو ایمان بیری که عیسیٰ امُو مَسِیح و باچِه خُدایه و تا دَ وَسِیلِه ایمان اُوردو شُمُو دَ نامِ ازو صَاحِبِ زَندگی اَبَدی شَنید.

عیسی د هفت یار خو ظاهر موشه

۲۱ بعد ازی چیزا عیسی بسم خود ره د لب دریاچه تیریه د یارای خو نشو دد که او واقعه امیطور رخ دد: ^۲ شمعون پترس، توما که او ره «دوگنی» ام موگفت، نتنائیل از قانای جلیلیه، باچه های زیدی و دو یار دیگه د اونجی جم بود. ^۳ شمعون پترس دزوا گفست: “ما ماهی گرفتو مورم.” اونا دزو گفست: “مو ام قد تو موری.” پس اونا برو رفته منه کشتی شست، مگم امو شاو هیچ چیز گرفته نتست. ^۴ وختی صبح شد عیسی د لب دریا ایسته بود، مگم یارا نفامید که عیسی آسته. ^۵ پس عیسی دزوا گفست: “او بچکیچا، یگو ماهی گرفتید یا نه؟” اونا د جواب شی گفست: “نه.” ^۶ او دزوا گفست: “تور ره طرف راست کشتی بندزید و از اونجی ماهی میگیرید.” اوخته اونا تور ره اندخت و از بس که کلو ماهی گرفتد، اونا تور ره د منه کشتی کش کده نمتست. ^۷ پس امو یار که عیسی او ره دوست دشت د پترس گفست: “ای خو مولا آسته.” وختی شمعون پترس شنید که مولا آسته، او کالای خوره که از جان خو کشیدد، د گرد خو پیچ دده خود ره منه او پورته کد. ^۸ ولی دیگه یارا قد کشتی آمد، چرا که اونا از خشکی دور نبود؛ کشتی فقط یگو دو صد توغی از لب دریا فاصله دشت و اونا تور پر از ماهی ره قد خو کش کده آورد. ^۹ وختیکه اونا د خشکی تاه شد، دید که قوغ آتش داغ آسته و ماهی د بله شی ایشته یه و نان ام د پالوی شی آسته. ^{۱۰} عیسی دزوا گفست: “امزو ماهی که تازه گرفتید، یگ کمک وری بیرید.” ^{۱۱} اوخته شمعون پترس رفت و جال ره که پر از ماهی بود د خشکه کش کد. د منه تور یگ صد و پنجاه و سه ماهی کته بود. مگم باوجود که اموقس ماهی کلو بود، تور پاره نشدد. ^{۱۲} عیسی دزوا گفست: “ببید، نان بخورید.” هیچ کدم از یارا دل

نَتِنَسْتِ که ازو پُرسان گُنه: ”تُو کِی آستی؟“ چُون اُونَا مِیْدِنَسْتِ که اُو مَوَلَا یِه. ^{۱۳} پَس عِیْسِی اَمَد و نَان رِه گِرِفْتِه دَزُوا دَد و مَاهِی رِه / م امو رقم کد. ^{۱۴} اِیْنِمِی دَفْعِه سِوَم بُوْد که عِیْسِی بَعْد از دُوبارِه زِنْدِه شُدون خُو از مُرْدِه هَا دَ یَارایِ خُو ظَاهِر شُد.

^{۱۵} وختیکه اونا نان ره خورد، عیسی د شمعون پترس گفت: ”آی شمعون باچه یوحنا، آیا تو امزیا کده مره کلوتر مُحَبَّت مونی؟“ پترس دزو گفت: ”آرے مولا، تو میدنی که ما تو ره دوست درم.“ عیسی دزو گفت: ”باره گون مره بچرنو.“ ^{۱۶} دفعه دوّم اُو دز شی گفت: ”آی شمعون باچه یوحنا، آیا تو مره مُحَبَّت مونی؟“ اُو د جواب شی گفت: ”آرے مولا، تو میدنی که ما تو ره دوست درم.“ عیسی بسم دز شی گفت: ”گوسپندوی مره نگاه کو.“ ^{۱۷} اُو دفعه سِوَم دَزُوا گُفت: ”آی شمعون باچه یوحنا، آیا تو مره دوست دری؟“ پترس دِق شُد، چِرا که عِیْسِی دَفْعِه سِوَم دَزِشِی گُفت: ”آیا تُو مَرِه دُوست دَرِی؟“ و اُو دَزِشِی گُفت: ”یا مَولا، تُو از پِگ چِیزَا خِبر دَرِی؛ تُو مِیْدَنِی که ما تُو رِه دُوست دَرَم.“ عِیْسِی دَزُوا گُفت: ”گوسپندوی مَرِه بچِرَنو.“ ^{۱۸} ما حَقِیْقَت رِه دَز تُو مَوگَم: وختیکه جوان بودی تُو کَمَر خُو رِه بَسْتِه مُوکدِی و هَر جَای که دِل تُو مَوشُد مَورَفْتِی. مَگَم وختیکه پِیر شُنِی تُو دِستایِ خُو رِه دِرَاز مَونِی و دِیگِه کَس کَمَر تُو رِه بَسْتِه کدِه تُو رِه دَ یِگ جَای مَوبِرِه که تُو نَمِیخاهِی دَ اُونَجِی بوری.“ ^{۱۹} عِیْسِی اَمِی توره رِه گُفت تا نِشو بَدِیِه که پِترس دَ چِی رِقم مَرگ جَان خُو رِه دَ رَاهِ بَزُرگی-و-جَلالِ خُدا مِیْدِیِه. بَعْد اَمزِی توره بَسْم دَ پِترس اَمَر کد: ”از مِه پِیروی کو.“

^{۲۰} پِترس دُور خورد و اَمو یَار رِه دِید که عِیْسِی اُو رِه دُوست دَشْت و اُو از پَسِ اَزُوا مِیْمَد. اِی اَمو یَار بُوْد که دَ سَرِ نَانِ شَاو دَ شَانِه

عیسیٰ تکیه کدو و گفْتُد: ”یا مولا، او نفر که توره دگیر میدیه، کی آسته؟“^{۲۱} وختیکه پترس امویار ره دید، از عیسیٰ پرسان کد: ”یا مولا، دباره ازو چی موگی؟“^{۲۲} عیسیٰ دزو گفْتُد: ”اگه ما بخایم که او تا آمدون ازمه بُمَنه، دز تو چی؟ تو ازمه پیروی کو.“^{۲۳} پس امی توره د بین برارو تیت شد که ”امویار هیچ نوموره.“ مگم عیسیٰ قد ازو نگفْتُد که ”او نوموره،“ بلکه گفْتُد: ”اگه ما بخایم که او تا آمدون ازمه بُمَنه، دز تو چی؟“

^{۲۴} ای اونمو یار آسته که دباره امزی چیزا شاهدی میدیه و امی چیزا ره نوشته کده و مو میدنی که شاهدی ازو راست آسته.
^{۲۵} عیسیٰ غدر کارای دیگه ام انجام دد که اگه هر کدم ازوا جدا جدا نوشته شنه، فکر مونم که دنیا ام گنجایش امزو کتابای نوشته شده ره ندره.